Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 2 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Braţul de sânge

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Braţul de sânge

Nr. 2

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

Cu mari sacrificiu s-a obţinut publicarea în româneşte a acestor descrieri, care au făcut senzaţie în toate ţările din Europa.

Ele vor apare în fascicole săptămânale.

Cereţi-le la chioşcuri şi la toţi vânzătorii de ziare.

Pentru colecţii complete se va adresa editurii, la ziarul „Universul”.

Continuarea broşuri nr. 1

— Şi când vom fi pe malul mării, adăoga Raimondo, vom porni în galop. Trebuie să ajungem mai repede ca să scăpăm pe Jean Bart, zise Marius.

— Şi dacă prietenul dv. a fost dus mai departe de negri? obiectă Walters.

— O! zise Raimondo cu încredere, Jean Bart e şmecher, Trebuie să fi lăsat urme în trecerea lui. Ne vom lua după ele şi vom ajunge pe negri.

John Walters nu mai zise nimic.

Îşi închipuia că urmărirea negrilor şi liberarea lui Jean Bart, trebuia neapărat să se facă înainte de scoaterea aeroplanului din ascunzătoare şi de remontarea lui, dar îşi zicea:

— Planul meu rămâne neschimbat. Cel mult dacă va întârzia puţin... Dar mi-ar face plăcere, să găsesc dovada că acel blestemat de Jean Bart a fost măcelărit de makuaşi.

Şi fiindcă râul din acel punct o lua drept înainte fără nici un obstacol, John Walters care călărea în frunte, dete pinteni calului şi porni în galop. Fu imitat şi de ceilalţi şi în curând ajunseră în mijlocul impresionantei păduri virgine.

CAPITOLUL IV
Noaptea tragică

Timp de mai multe ore, merseră când în trap când în galop printre arbori enormi, bătrâni de mii de ani şi legaţi între ei prin liane asemenea unor otgoane enorme.

La un moment dat, călăreţii se simţiră apăsaţi de acel zid de frunze încâlcite ce se înălţa în jurul lor, de bolta aceea de ramuri împletite, care nu lăsau să pătrundă nici o rază de soare.

Pe când soarele, afară din pădure, se înălţa sus pe cer, din arborii şi plantele acelea îmbâcsite ieşeau mirosuri grele, parfumuri otrăvitoare şi uneori atmosfera devenea imposibilă de respirat.

— Mai repede, mai repede, strigă Raimondo, sufocat.

— Mai repede, repetă Marius, dornic de spaţiu, de vânt, de cer senin, de soare.

— Înainte! Înainte! urlau cei trei bandiţi.

Şi călăreţii fugeau, urmând ca un ciclon sinuozităţile râului.

Împins de nerăbdare, Raimondo întrecuse la un moment dat pe John Walters şi acum galopa în fruntea tuturor. El fu primul care scoase strigătul mult aşteptat.

— Oceanul! Oceanul!

Era într-adevăr în faţa lor acea nesfârşita întindere de apă!

— Înainte! ordonă John Walters care era grăbit s-ajungă la ţintă.

— Înainte! repetară împreună Raimondo şi Marius, care ardeau de nerăbdare să-şi regăsească prietenul şi aeroplanul.

— Înainte! Înainte!

De câte ori fu repetat în ziua aceea de toţi – de cercetaşi ca şi de briganzi – acel strigăt de nerăbdare…

Pe nisipul puţin cam umed caii galopau cu uşurinţă, în voie, îmbătaţi şi ei de aerul mării, după atmosfera înăbuşitoare a pădurii.

La amiază totuşi fură nevoiţi să se oprească spre a odihni caii şi ca să mănânce şi ei la umbra giganticilor arbori de cocos şi a palmierilor.

Se opriră pe marginea unei bălţi formată de un pârâu, pe care,

la treizeci de metri de mare, nisipul îl absorbise. Animalele putură bea. Şi oamenii, înainte de a lua masa, se scăldară în apa încălzită de razele soarelui.

Dar, fără a lăsa să se vadă ceva din bănuielile lor, Raimondo şi Marius făcură astfel încât să nu se depărteze prea mult de hainele lor lăsate pe nisip şi să poată pune mâna, oricând pe revolvere ca să se apere.

Precauţiune de prisos de altminteri, căci bandiţii nu aveau de gând să întreprindă nimic împotriva cercetaşilor, până ce nu vedeau aeroplanul montat şi pus la punct, gata de a porni.

După baie, mâncară, apoi fumară stând la umbră. Cei trei bărbaţi discutau între ei în limba portugheză, despre lucruri indiferente, judecând după expresia chipurilor lor.

Când fură orele trei, porniră din nou. Până la şapte galopară fără încetare pe nisipul întins, între marea albastră de o parte şi pădurea veche de cealaltă.

La şapte se opriră din nou ca să prânzească şi ca să se odihnească o oră.

Apoi porniră iarăşi la drum! Şi deoarece caii şi catârii puteau rezista, se hotărâseră să se oprească tocmai la miezul nopţii. Între timp peisajul se schimbă. Pădurea nu se mai vedea, înaintea lor se întindea un deşert de stânci şi de nisip, ce se pierdea în interiorul continentului. Din toate părţile se auzeau diverse strigăte, dintre care se distingeau acelea ale elefanţilor şi al hienelor dominate de răgetul suveran al leului.

Raimondo şi Marius galopau unul lângă altul gândindu-se cu înfrigurare la momentul în care vor juca partida supremă, care trebuia să fie pentru ei victoria… sau moartea!

Momentul sosi.

La miezul nopţii poposiră. Străbătuseră savana şi acum se aflau din nou între pădure şi mare.

Colmar ajutat de Davids întinse între doi arbori pânza unui cort.

Când totul fu gata, Raimondo zise lui John Walters, fără umbra de emoţie în glas:

— În noaptea asta vom veghea noi, Marius şi cu mine.

— Şi eu, zise Walter cu simplicitate. Am dormit foarte bine noaptea trecută. Dar Colmar şi Davids trebuie într-adevăr să se odihnească.

Cei doi cercetaşi nu putură face nici o obiecţiune, căci dacă ar fi încercat să-l convingă să doarmă, ar fi însemnat să-i deştepte

bănuielile. Se feriră deci s-o facă zicându-şi că va fi ceva mai greu, dar tot vor izbuti. De altminteri ei prevăzuseră cazul. Marius aprinse focurile aşezate în triunghi în jurul cortului şi al animalelor, care erau legate de trunchii arborilor.

— Fiecare din noi va veghea în faţa unui foc, nu e aşa? întreită liniştit milanezul.

— Tocmai, dragul meu, răspunse John Walters.

Colmar şi Davids, într-adevăr istoviţi de osteneală, le spună noapte bună şi se retraseră sub cort, unde adormiră aproape imediat.

Profitând de un moment în care John Walters se depărtase, cei doi cercetaşi schimbară repede câteva cuvinte în şoapta.

— Tu vei fi mai aproape de el, zise Marius. Vei da semnalul.

— Da.

— Care?

— Mă voi scula făcându-mă că-mi întind braţele ca să mă dezmorţesc şi mă voi duce la el să-i cer tutun.

— Bine! Atunci mă voi apropia şi eu. Dar cum vom face?

— În momentul în care va vârî mâna în buzunar ca sa scoată tabachera, voi trece în spatele lui şi într-o clipă îi voi lega basmaua peste gură. În aceeaşi clipă tu îi vei arunca frânghia în jurul corpului uşa încât să-i prinzi braţele şi vârând repede capătul frânghiei în nodul marinăresc făcut mai dinainte, vei trage cu toată puterea. Iar eu îl voi împinge aşa încât să cadă cu faţa în nisip.

— La naiba, murmură Marius. N-ar trebui să dăm greş.

— A nu! Ai frânghia?

— Da, e pregătită, o am atârnată la brâu, aşa ca s-o pot trage într-o clipită.

— Bine! Ştii că dacă dăm greş nu ne mai rămâne altă scăpare decât revolverele! observă Raimondo. Şi mi-ar displace să trag asupra acestor oameni pe jumătate adormiţi care desigur vor ieşi din cort în caz când nu vom putea împiedica pe Walters de a striga.

— La dracu! zise Marius… decât să mă las să mă ucidă ei, prefer să-i ucid eu!

— Şi eu, bine înţeles. Dar…

— St! Vine.

— Să vorbim de altceva.

Şi cu jumătate glas, Raimondo continuă:

— Ştii Marius, am recunoscut locurile. Cred că vom ajunge

mâine la apusul soarelui la punctul unde e aeroplanul.

Apoi adresându-se lui Walters care se apropia de ei, Marius continuă.

— Ştii D-le Walters, Raimondo şi cu mine am socotit că mâine vom face cel mult zece ore de drum.

— Cu atât mai bine, zise Braţ-de-sânge, zâmbind şi adăogă cu ipocrizie:

— Sper că vom regăsi pe camaradul dv. viu şi că-l vom elibera.

— Sper şi eu, confirmă cu gravitate Raimondo.

Apoi tăcură, turmentaţi de emoţii cu totul diferite şi cum e greu să susţii multă vreme o convorbire în aparenţă liniştită, când eşti agitat. John Walters fu primul, care se aşeză pe nisip în faţa focului, care era mai aproape de dânsul.

Raimondo se aşeză şi el la celălalt foc alături de al aventurierului, iar Marius se duse la cel mai depărtat. De acum nu mai era chestie de cât de minute. Cei doi cercetaşi îşi concentrau toată voinţa silindu-se să-şi încetinească bătăile inimii, să calmeze sângele care li se zbătea la tâmple şi să-şi stăpâneasca nervii exasperaţi.

Ceea ce contribui mult să le dea sângele rece necesar, fu sforăitul sonor al lui Colmar şi Davids.

Marius cu capul întors spre Raimondo nu-l pierdea din ochi. Îl vedea foarte bine nu numai din pricină că noaptea era foarte clară, dar şi fiindcă în jurul cortului cele trei focuri aruncau o lumină vie.

Deodată tresări, Raimondo îşi întindea braţele şi se scula încet.

— A sosit momentul, îşi zise Marius, tresărind. Şi se sculă şi el, asigurându-se că teaca Brownigului era deschisă şi că frânghia se putea uşor trage de la brâu. Văzu pe Raimondo, tare umblând alene şi tot întinzând braţele dispărea îndărătul cortului în partea, unde se găsea John Walters.

Marius făcu şi el câţiva paşi în aceeaşi direcţie şi văzu pe Raimondo, în picioare, aplecându-se puţin şi întinzând mâna stângă. Şi îl auzi spunând cu jumătate voce.

— D-le Walters d-ta ai tutun. Dă-mi şi mie, te rog, căci văd, că l-am isprăvit pe al meu.

— Na!... am avut aceeaşi idee, zise Marius apropiindu-se

— Telepatie! zise John Walters cu veşnicul lui surâs. Închipuiţi-vă că şi mie mi-a venit chiar în clipa asta poftă să fumez.

Braţ-de-sânge nu bănuia desigur nimic, căci nici nu se ridică. Se aplecă numai puţin spre stânga, ca să caute în buzunarul pantalonilor.

— Hop! făcu cu glas înăbuşit Raimondo.

Şi într-o clipită o basma de mătase astupă nasul, gura şi bărbia lui Walters şi fu solid înnodată la ceafă. Surprins, el vru să ridice braţele şi ca un gest brusc reuşi să puie mâna pe mânerul revolverului, dar altă mişcare îi fu imposibilă, căci o frânghie solidă îi strângea braţele, lipindu-le de corp. În acelaş timp se simţi aruncat la pământ, întors cu faţa în nisip. Totul se petrecu în mai puţin de treizeci de secunde şi fără cel mai mic zgomot... Cu inima bătând, tâmplele zvâcnind, palizi de emoţie şi de bucurie, cei doi cercetaşi se ridicară şi Marius îşi puse la brâu revolverul lui Walters.

— Repede! Bidoanele cu benzină!

Trebuia să puie samarul pe catâri, să ridice grelele bidoane aşezate pe nisip la câţiva metri de foc, să le lege bine pe împreună cu alte patru bidoane de ulei şi două cutii de unsoare.

Sprinteni şi voinici, cei doi băieţi făcură totul în zece minute. Fără cel mai mic zgomot, căci paşii lor nici nu se auzeau pe nisip.

— Şi acum, să vedem de cai, zise Raimondo.

În câteva minute puseră şeaua pe doi din ei iar pe ceilalţi îi legară alături. Dar în momentul când voiră să pornească se auziră două strigăte şi două detunături răsunară în puterea nopţii.

Ce se întâmplase? Ceva foarte simplu, dar la care, din nefericire, cei doi băieţi nu se gândiseră.

Braţ-de-sânge, după o clipă de încremenire, când se văzu atacat şi legat, nu mai avu de cât un gând: Să deştepte pe Colmar şi Davids. Făcând sforţări supraomeneşti şi contractându-şi cu disperare tot corpul, izbuti să se rostogolească în direcţia cortului. Trebuia să învingă rezistenţa nisipului în care se afunda şi îi trebui mult timp până să ajungă. Focul lângă care fusese legat era aproape aşa că nu mai da decât o slabă licărire. Mulţumită acestei semiobscurităţi, banditul ajunse lângă cort, fără a fi observat de cei doi cercetaşi. Şi cum pânza cortului nu era fixată de pământ decât la extremităţi, el se strecură pe dedesubtul ei şi tot rostogolindu-se se izbi cu violenţă de corpul lui Colmar, care se deşteptă. Întunericul destul de mare, nu era totuşi absolut, căci prin deschizătura dinspre mare pătrundea sub cort puţină lumină de la stele. Totuşi, Colmar pierdu un

moment şi mai bine frecându-şi ochii şi încercând să distingă corpul acela care-l lovea mereu. În sfârşit, izbuti să distingă pe Davids adormit în dreapta lui pe când loviturile veneau din stânga.

În acelaşi timp auzi afară paşi înăbuşiţi pe nisip.

Atunci se plecă şi recunoscând pe Braţ-de-sânge legat, înţelese brusc. Dete un pumn lui Davids, care se sculă dintr-o săritură şi îi spuse cu glas înăbuşit:

— În picioare! Revolverul!

Apoi fără a se mai gândi să piardă timpul ca să dezlege pe John Walters, vru să se repeadă afară. Davids, sculându-se îl opri fără să vrea. Fu o confuzie de o clipă. Iar când cei doi oameni se aflară de pragul cortului se treziră în faţa cailor, care treceau în galop.

Scoaseră un strigăt şi traseră întâi fără a ochi. Apoi, mai calmi, ţintiră cele două forme, pe care le vedeau fugind în noapte pe caii ce galopau. Şi traseră încăodată. Se auzi un strigăt de durere şi una din cele două forme se plecă pe gâtul calului

— Am atins pe unul, zise Davids. Acum pe celălalt! Şi puse iar degetul pe trăgaci. Dar un fulger ţâşni din spre cealaltă formă neagră şi Davids se clătină gemând

— M-a ucis!

Şi căzu cu faţa la pământ.

Colmar trase, dar de data asta, în zadar. Caii şi călăreţii lor dispăruseră în noapte, la o cotitură a plajei. Davids căzuse lângă singurul foc, care mai licărea puţin. Colmar îl întoarse cu brutalitate şi văzându-i chipul palid, zise tare:

— E mort.

Apoi intră sub cort şi desfăcu basmaua şi legăturile lui Walters.

— Au plecat? întrebă Walters cu glas răguşit, căci era încă pe jumătate sufocat.

— Da! răspunse cu necaz Colmar, cu catârii şi cu caii. Şi Davids e mort. Dar şi unul dintre ei e rănit.

— Unul dintre ei? exclamă Walters apucând, braţul lui Colmar.

— Da. Am văzut foarte bine pe unul din ei aplecându-se pe cal: e mort, sau cel puţin grav rănit.

— Atunci, Colmar, să nu disperăm… Haidem! Deşi sunt călări, or să piardă destul timp ca să dezgroape aeroplanul şi să-l remonteze. Şi-apoi vor să scape şi pe camaradul lor din mâinile negrilor: asta îi va întârzia mult. Şi aeroplanul va fi al nostru.

Haidem! Colmar.

— Ai dreptate, Braţ-de-sânge!

— Nu luăm decât armele şi câte un sac cu provizii fiecare…

Nu trecuseră nici zece minute şi Colmar cu Braţ-de-sânge, porniră sore nord cu paşii repezi ai animalelor de pradă!

CAPITOLUL V
Sângele lui Jean Bart

Între timp, după o goană nebună de câteva minute, siguri de acum că nu vor mai fi ajunşi de bandiţi, cei doi cercetaşi lăsară caii la trap.

— Unde eşti rănit, Marius, întrebă Raimondo, cu glas tremurător.

— La braţul stâng. Glonţul mi-a străbătut carnea... Durerea a fost grozavă, în primul moment. Am crezut că voi leşina... de aceea m-am aplecat pe gâtul calului ca să nu cad. Dar sângele curge mereu şi mă simt din ce în ce mai slab.

Opri calul şi sorbi o înghiţitură bună de coniac dintr-o sticluţă pe care o avea atârnată la brâu.

Raimondo, scoase din buzunar o sforicică lungă şi legă braţul lui Marius, strângându-l bine deasupra rănii, iar cu restul sforii, fixă braţul pe piept, imobilizându-l.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Mai bine! zise Marius cu glas mai sigur. Rana mă doare, dar voi suporta-o... Înainte!]

— Înainte! strigă Raimondo şi dând pinteni cailor, porniră din nou în galop. În noaptea aceea nu se opriră de cât o dată ca să lase animalele să răsufle şi abia pe la opt de dimineaţa se hotărâră să se odihnească şi ei o clipă.

— Mi-e foame şi mai ales sete, zise Marius.

— Şi mie, răspunse Raimondo.

În furia şi emoţia fugii, nu se gândiseră să ia şi proviziile. Din fericire, dacă Marius avea sticla cu coniac, Raimondo avea una şi mai mare, plină cam cu vreo doi litri de vin foarte uşor şi, căutând prin buzunare, tot el găsi două tablete de ciocolată. Bucuria lor fu mare şi, uitând pentru o clipă primejdiile prin care treceau, începură să râdă şi să glumească.

Fără să se coboare de pe cai, ronţăiră ciocolata, vorbind de Jean Bart, de părinţii lor, care nu mai ştiau nimic despre ei care, poate, îi credeau morţi. Dar curând îşi aduseră aminte, că n-aveau mult timp de pierdut şi, după ce Raimondo spălă rana de la braţul lui Marius cu coniac şi i-o legă cu o fâşie ruptă dintr-o

mânică de cămaşă şi muiată tot în coniac, băură pe rând câteva înghiţituri de vin şi apoi reluară drumul întrerupt, îndreptându-se în trap spre nord, pe nisipul umed al plajei, de-a lungul nesfârşitei margini a pădurii virgine.

Se opriră la amiază. Avură norocul să găsească un soi de raţă sălbatecă adormită sub o cracă, pe care o fripseră apoi şi o mâncară fără sare şi fără pâine şi totuşi li se păru excelentă.

Caii şi catâri mâncară şi ei din ierburile din jur şi băură dintr-un mic eleşteu, care se găsea în marginea pădurii. După trei ore de popas, porniră iar la drum. Pe înserate se opriră iar două ore ca să mănânce ce le mai rămăsese din raţa de la amiază şi apoi porniră din nou. E lesne de închipuit cu ce ardoare îşi mânau caii acum, când după locurile pe care le străbăteau, recunoscură că nu mai aveau mult până la ţintă. Erau orele zece când, la lumina albă a unei luni strălucitoare, care trona în mijlocul a milioane de stele, recunoscură la câţiva paşi o stâncă enormă care ieşea din pădure, înaintând ca un promotoriu până în mare. Era stânca de pe care, împreună cu Jean Bart, susţinuseră atacul negrilor Makua. Locul unde era ascuns aeroplanul nu putea fi departe, cel mult o oră de mers în trap.

La picioarele stâncii, cei doi cercetaşi se opriră spre a se consulta asupra celor ce aveau de făcut.

— Părerea mea e, zise Balsan, că trebuie să mergem până la locul, unde am ascuns aeroplanul. Jean Bart ne-a spus de mai multe ori că va face pe Makuaşi să meargă acolo şi că ne aştepta. Să mergem deci acolo. Când vom fi siguri că suntem la doi sau trei kilometri de locul acela, ne vom coborî de pe cai şi îi vom lega solid de un arbore. Se prea poate ca vreo fiară să-i atace, dar în orice caz nu va putea să ia bidoanele cu benzină. Iar noi, pe jos, ne vom furişa, evitând bătaia raselor lunei până la locul ştiut. Dacă negrii ne descopăr, ne vom lua şi noi după împrejurări spre a elibera pe Jean Bart. Ce zici? Eşti de părerea mea?

— Absolut de aceeaşi părere, zise tânărul milanez.

— Atunci, înainte!

După trei sferturi de oră, cei doi cercetaşi se opriră iarăşi, scoborâră şi legară caii şi catârii de nişte pomi într-un desiş şi după ce îşi reîncărcară revolverele, porniră din nou, pe jos.

Urmau dunga neagră pe care o făcea umbra proiectată de marginea pădurii şi după douăzeci de minute:

— Stop! murmură Raimondo, oprindu-se.

— Am ajuns – zise Marius, încet… Recunosc arborii de cocos, între care am întins cortul în ziua aterizării.

— Şi uite, colo – oasele rinocerului pe care l-ai ucis,

— Da, răspunse Marius, hienele nu au mâncat tot. Dar, nici umbră de Makuaşi.

— Nu… sa mai înaintăm!…

— Da, dar cu băgare de seamă. Să mergem pe lângă pomi şi să nu facem zgomot.

În noaptea luminată de luna care cobora spre ocean, nu se auzea alt zgomot de cât murmurul surd, dulce şi continuu al valurilor liniştite, care mureau pe plajă. Atunci, cei doi cercetaşi se riscară să meargă în plină lumină, cercetând totul în jur, dar nu găsiră nimic care să le arate dacă makuaşii trecuseră, sau nu, pe acolo. Deodată, Marius scoase o exclamaţie, care-l făcu pe Raimondo să tresară speriat:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Marius se aplecase îndărătul unui arbore de cocos.

— Ia uite, zise el.

Şi Raimondo, văzu că Marius agita o bucăţică de hârtie.

— Unde era, întrebă Raimondo, cu glasul sugrumat de emoţie.

— Pe jumătate ascunsă. În nisip şi e ceva scris pe ea.

— Ai lampă electrică?

— Da.

— Aprinde-o, repede.

Şi citiră împreună, cu *o* emoţie de nedescris, cele ce urmează:

„Scriu aceste cuvinte cu sângele meu, fiindcă sunt rănit la piciorul stâng, dar cred ca nu grav. Makuaşii s-au răsculat împotriva şefului lor, care îmi dăruise viaţa cu condiţia ca să-l învăţ să se servească de revolverul meu. L-au ucis. Am vrut să-l apăr şi am fost rănit de o săgeată. Mi-au smuls revolverul şi l-au azvârlit în mare. Am aflat de la şef că satul Makuaşilor se află drept la Est, la vreo sută kilometri de aici, în mijlocul unei vaste savane, înconjurată şi ea de o pădure virgină. Makuaşii mă vor lua cu ei. După câte am înţeles, au de gând sa mă supuie la torturi cu prilejul unei serbări în cinstea zeilor lor. Dacă găsiţi această hârtie şi puteţi remonta aeroplanul, veniţi în ajutorul meu. Veţi teroriza pe sălbateci şi sper că, mă veţi libera, dacă voi mai fi în viaţă. Dacă nu sunteţi însă numeroşi – cel puţin douăzeci – nu veniţi nici pe jos, nici călări prin pădure, fiindcă am aflat de la şef că Makuaşii au obiceiul să înconjoare satele lor cu curse şi capcane în care veţi cădea la sigur.

Prieteni, eu vă urez…”

Scrisoarea se termina aici. Era evident că de teamă să nu fie surprins, Jean Bart nu spusese totul.

— Bietul Jean Bart, murmură Marius, cu ochii plini de lacrimii, ultimul lui cuvânt dovedeşte ca voia să ne ureze să străbatem Atlanticul.

— Nu-l vom dezamăgi, zise Raimondo, cu entuziasm. Trebuie să remontăm numaidecât aeroplanul şi să liberăm pe Jean Bart. Haidem, repede, repede, la lucru!

— La lucru, repetă Marius. Şi uitând oboseala şi primejdiile care îi înconjurau, cei doi cercetaşi porniră să facă un lucru de o greutate spăimântătoare.

CAPITOLUL VI
Bivolii de Cafreria

— Haidem, mai întâi să căutăm caii şi catârii, zise Raimondo

Şi se repeziră pe plajă spre locul unde lăsaseră dobitoacele. Dar se opriră împietriţi: şase animale ce păreau nişte tauri colosali, ieşiseră din pădure şi înaintau încet spre mare.

— Nu te mişca, bâlbâi Raimondo, trăgând pe Marius de braţ. Nici odată n-am trecut printr-o primejdie mai mare.

Şi cum se găseau în dreptul arborilor de cocoş, lângă care găsiseră biletul lui Jean Bart, se ascunseră îndărătul unuia din ei.

— Dar ce animale sunt astea, întrebă Marius, par nişte tauri.

— Sunt bivoli de Cafreria, un animal teribil, de o brutalitate sălbatecă. El atacă omul şi animalele cu o repeziciune şi o îndrăzneală extraordinare şi pielea îi e atât de groasă şi de tare încât nu poate fi pătrunsă de cât de gloanţe blindate şi atunci trebuie lovit în inimă, căci dacă e numai rănit devine furios şi de zece ori mai teribil.

Pe când cei doi băieţi vorbeau în şoaptă, cele şase bestii înaintară spre mare, intrând în apă până la genuchi şi ridicând toate deodată boţurile spre cer scoaseră un muget puternic care se prelungea în vibraţii metalice.

Apoi, iarăşi, unul după altul se întoarseră în trap spre pădurea de unde veniseră şi după o clipii dispărură. Unul din ei însă, rămase în mijlocul valurilor, luminate de lună.

— Dar ăsta, întrebă Marius, ce face de nu pleacă cu ceilalţi?

Fiara mai stătu câteva clipe, apoi scoase un muget puternic şi însfârşit, porni spre pădure, dar în loc să se întoarcă spre stânga, o luă spre dreapta, aşa că privirea trebuia fatalmente să i se oprească asupra grupului de cocotieri.

Şi, lipiţi, de aceşti arbori, în plină lumină a lunii, stau cei doi cercetaşi.

— Ne-a văzut, murmură Raimondo, îngrozit.

Într-adevăr, bestia se opri brusc, se înţepeni pe picioare, bătându-şi coapsele cu coada şi scoase un muget surd, mai grozav de cât celelalte. Apoi, se repezi spre grupul de arbori.

Văzându-l venind spre ei, cei doi cercetaşi făcură o săritură şi

se ascunseră îndărătul arborilor. Fiara, începu atunci să fugă în jurul celor trei cocotieri şi Raimondo şi cu Marius făcură şi ei aceleaşi mişcări învârtindu-se fiecare în jurul trunchiului îndărătul căruia se ascundea. Înţelegând tactica, bivolul se opri că şi când ar fi stat să se gândească ce să facă şi după câteva secunde, se aşeză liniştit între pădure şi grupul de arbori, culcându-se la pământ, cu ochii ţintă în direcţia celor doi cercetaşi.

— Ce dracu, exclamă furios Marius, are aerul să ne asedieze!

— Asta dovedeşte inteligenţa acestor animale, răspunse calm Raimondo. De sigur, vrea să ne silească să fugim spre mare, adică să ieşim pe plajă, unde ne va putea ajunge cu uşurinţă.

— Ştii ce, zise Marius, am o idee. Bivolul nu e mai departe de cinci-şase metri de noi.

— Ei şi?

— Ce-ar fi dacă i-am trimite câte un glonţ în fiecare ochi? Atunci n-ar mai fi primejdios.

— Dar dacă dăm greş?

— Cel puţin o să se mişte de acolo. Ascunşi îndărătul arborilor, noi vom fi în siguranţă.

— Ai dreptate! Să încercăm. Eu număr: La cinci, tragem!

— Bine. Şi Raimondo începu să numere.

— Una, două, trei. Dar, se opri, căci în clipa aceea văzură în bătaia luminii un alt animal, care venea din spre partea opusă. Era un leu de statură mare şi de culoare deschisă, ce părea albă, afară de coamă care era neagră.

Leul şi bivolul sunt duşmani de moarte. Dar, regele animalelor nu e totdeauna cel mai tare. În tot cazul ei nu se întâlnesc niciodată, fără să nu se atace, afară numai când sunt complet sătui. Şi aşa se petrecu şi acum. De departe, leul, rătăcind pe plajă trebuie să fi simţit pe bivol şi acum văzând pe eternul său inamic culcat, pe plaja, înainta spre el, tiptil, întocmai ca o pisică monstruoasă, gata să prindă un şoarece.

— Atenţie! exclamă Marius! Începe să fie foarte interesant!

Era interesant ce e drept dar putea să devie şi foarte primejdios!

Tocmai în clipa aceea leul se opri şi se uită în spre grupul de arbori. Auzise vocile celor doi băieţi? Sau emanaţiile lor purtate de vânt, ajunseseră până la dânsul?

Fapt e că avu senzaţia prezenţei altor fiinţe în afară de bivol. Poate chiar îi şi văzuse cu ochii lui de fiară obişnuită cu semiobscuritatea. Dar, asta nu păru să-l preocupe, căci după

câteva secunde de nemişcare, porni iarăşi, încet, târându-se cu burta de pământ şi apropiindu-se de bivol, care, nemişcat, pândind pe cei doi cercetaşi, îi prezintă spinarea şi coapsele puternice. Leul se afla acum la vreo zece metri de bivol.

— Atenţie! murmură Raimondo, se îndreaptă…

— E gata să sară, zise Marius.

— Chiar aşa!… Acum!… Ce salt!

Într-adevăr leul sări, destinzându-se ca un arc, atinse nisipul şi sări iarăşi, recăzând cu amândouă labele din faţă în spinarea bivolului. Dar acesta se şi sculase şi cu o mişcare bruscă trânti la pământ pe leu ale cărui gheare îi sfâşiară carnea şi apoi, mugind, furios, se repezi la duşmanul său cu capul plecat. Şi atunci, în faţa celor doi tineri încremeniţi de prodigiosul spectacol, lupta se desfăşură sângeroasă, implacabilă, fioroasă. Bivolul, cu coarnele întinse înainte ţinea piept leului, care se învârtea, în jurul lui, căutând să-l atace şi i-o luă înainte, dându-i o lovitură de corn în coapsa stângă. Dar, fără a-î pasa de sângele ce curgea, leul îşi continua manejul şi când bivolul încercă să repete lovitura, se dete înapoi şi făcând un salt, căzu cu toată puterea în spinarea lui înfingându-i dinţii în ceafă. Bivolul se zbătea în zadar, căci leul îi sfâşia pieptul cu ghearele. Însfârşit bivolul căzu în genuchi, iar leul simţindu-l slăbind căută să-i sucească capul ca să-l poată apuca de beregată. Nu reuşi imediat, ba chiar riscă să fie spintecat de unul din coarnele bivolului, care se ridicase cu o sforţare disperată. Dar, însfârşit, fălcile teribile apucară în cleştele lor beregata animalului. Se auzi un muget teribil şi capul bivolului căzu pe spate, pe când corpul se lăsă greoi într-o parte.

— S-a sfârşit, murmură Marius, a murit! Acum o să putem să ne mişcăm şi noi,

— Taci, zise Raimondo, să-l lăsăm întâi să mănânce.

Tăcură, privind cu o curiozitate amestecată cu groaza pe leu, care-şi devora prada, scoţând răgete surde.

Când fu, însfârşit, sătul, se sculă încet, privi nehotărât marea, cerul, pădurea, lingându-şi satisfăcut botul însângerat. În aceiaşi clipa, Marius cedând firii sale îndrăzneţe făcu un pas şi se arătă în plină lumină la douăzeci de paşi de leu. Raimondo atras şi el de curiozitate ieşi şi el în bătaia luminii, ispitit de spiritul de aventură, care face să bravezi pericolul. Leul scoase un răget uşor şi privi o clipă fix, îşi mai linse odată botul şi apoi, întorcându-le spatele plecă cu pas greoi îndreptându-se spre pădure, unde dispăru, după vreo suta de paşi.

Şi astfel, cei doi cercetaşi putură constata adevărul afirmaţiilor vânătorilor de fiare, care spun că un leu sătul nu atacă nici o dată pe om, ci dimpotrivă, fuge de dânsul.

— Însfârşit, zise Raimondo, râzând, leul ne-a scăpat de bivol, mâncându-l şi acesta ne-a scăpat de leu lăsându-se să fii mâncat. Acum putem pleca să căutăm pe Jean Bart,

Şi cât mai repede, ca să recâştigăm timpul pierdut.

CAPITOLUL VII
Braţ de sânge şi Colmar

Haidem mai întâi sa luăm catârii şi caii, zise Raimondo.

Porniră în fugă şi în zece minute străbătură distanţa care fi despărţea de locul unde legaseră dobitoacele. Săriră pe şea şi se întoarseră în galop.

Munca pe care voiau s-o întreprindă cei doi cercetaşi era, ce e drept extraordinar de grea pentru forţa lor fizică, proporţională cu vârsta lor încă atât de fragedă, dar nu trebuie să uităm că aceşti tineri erau crescuţi la şcoala aspră a cercetăşiei, care întăreşte corpul şi mintea.

Şi apoi după cum ştim, Raimondo Balsan ajutase pe tatăl său la construirea aeroplanului, aşa că era familiarizat cu montarea şi demontarea lui, pe de altă parte Marius era un excelent mecanic, mai îndemânatec chiar de cât un lucrător de patruzeci de ani. Greutatea remontări aeroplanului era deci mare, dar, dată fiind abilitatea şi energia celor doi cercetaşi nu era de neînvins.

Mai întâi, ei căutară în pădure una câte una, piesele pe care le ascunseseră printre tufişuri şi le găsiră intacte căci mulţumită ramurilor pe care le împletiseră în jurul fiecăreia, nici un animal nu se atinsese de ele. Apoi, scoaseră afară, destul de uşor nacela şi însfârşit, Începură să sape nisipul ca să destupe groapa în care ascunseseră motorul. Nu fu lucru uşor, mai ales ca Marius fiind rănit nu putea lucra de cât cu o mână.

Soarele răsărise de mult şi cei doi băieţi, cu tot zelul lor, nu sfârşiseră încă. Abia pe la amiază, motorul fu complet degajat şi frânghiile care-l atârnau în părţi, fură întinse deoparte şi de alta pe nisip. Rămânea însă partea cea mai grea.

— La naiba, zise Raimondo, nu mai pot, hai să mâncăm acum şi să ne mai odihnim.

Plecând spre Mozambic cei trei cercetaşi lăsaseră destule provizii în lada din nacelă aşa că se putură ospăta din belşug cu sardele, conserve de ficat, biscuiţi, ceva mai mult, destupară şi una din cele două sticle de şampanie pe care le găsiră împreună cu una de apă sterilizată.

Dar, munciţi de gândul de a salva cât mai repede pe Jean Bart

abia terminară masa şi se apucară iarăşi de lucru.

Acum, când motorul fusese scos la lumină, le mai rămânea să-l puie în nacelă, să-l fixeze şi să-l cureţe de grăsimea de prisos, cu care-l unseseră spre a-l feri de umezeală.

Căutară mai întâi doi trunchi de arbori solizi pe care îi înfipseră deoparte şi de alta a gropii. O frânghie groasă fu apoi legată de capetele de sus ale celor doi trunchi, care mai erau susţinuţi şi de alte frânghii prinse într-o parte de cocotierii de pe plajă, iar în cealaltă de un arbore din pădure. La mijlocul frânghiei transversale, cei doi cercetaţi atârnară una din pârghiile de fier pe care le aveau în nacelă iar capătul liber îl legară de motor.

— Acum, zise Raimondo, leagă catârii de frânghia de tras şi fă-i să umble: motorul va ieşi din groapă şi se va ridica. Eu voi sta gata să împing nacela sub motor şi tu nu vei avea altceva de făcut decât să dai înapoi catârii în aşa mod, încât, motorul, după câteva balansări, pe care le voi determina eu, se va aşeza singur la locul lui în nacelă.

Planul era bun şi nu era decât o primejdie: aceea ca nu cumva frânghiile să se rupă, atunci ar fi fost o adevărată catastrofă, căci nu mai aveau altele.

Cei doi catâri fură legaţi de frânghia de tras şi Raimondo sta gata să împingă nacela.

— Gata, întrebă Marius?

— Gata, răspunse Raimondo.

— Hop! strigă Marius.

Catârii se puseră în mişcare, frânghia se întinse, pârghia se ridică şi pe când catârii continuau să înainteze, motorul începu să iasă din groapă.

— Mai repede, strigă Raimondo, care tremura de frică să nu se rupă frânghiile.,

Marius îndemna catârii.

— Stop, strigă Raimondo. Şi împinse nacela deasupra groapei şi dedesubtul motorului atârnat în aer, apoi sări în ea şi se lungi sub motor, cu riscul de-a fi zdrobit dacă se rupea vreuna din frânghii, dar această manevră era necesară spre a verifica poziţia exactă a nacelei pentru ca motorul să se încadreze precis la locul său.

Când totul fu la punct, Raimondo sări afară şi strigă lui Marius să dea catârii înapoi. Acesta îi împinse încetinel şi puţin câte puţin, motorul se scoborî în nacelă aşezându-se exact la locul său. De bucurie cei doi băieţi strigară într-un singur glas:

Trăiască Italia!

Partea cea mai grea se făcuse, restul merse repede şi fără nici un incident. Şi când soarele se afunda în mare, „Aeroc” era montat şi gata de plecare. Ce e drept îi mai lipsea ceva spre a avea viaţă şi aceasta era benzina.

Trebuia să umple cu benzină rezervorul. Dar în momentul aterizării, un rinocer furios îl desfundase cu o lovitură de corn. Trebuia deci să astupe găurile. Cu toate că amândoi erau morţi de oboseală, fără a mai pregeta se apucară iarăşi de lucru şi în mai puţin de o jumătate de o oră totul fu gata. Când rezervorul fu plin cu benzină şi constatară că toate erau în regulă cei doi cercetaşi se simţiră atât de fericiţi în cât se îmbrăţişări cu lacrimile în ochi. Şi fiindcă simţeau că nu mai puteau răbda în siguranţa asupra sorţii lui Jean Bart, hotărâră să nu mai rămână şi să pornească imediat după ce vor fi prânzit.

Cuprinşi de o înfrigurare care îi făcea să uite orice oboseală, cei doi cercetaşi se grăbiră să se ospăteze şi, după o oră, terminară; înainte de a se urca în aeroplan mai făcură câţiva paşi spre a se dezmorţi şi dezlegară caii şi catârii pe care voiau să-i gonească în direcţia Mozambicului, când unul din cai necheză puternic.

Cei doi cercetaşi tresăriră şi rămaseră nemişcaţi în umbra aeroplanului.

— Atenţie! zisa Raimondo, e prima oară când unul din cai nechează. Trebuie să fie ceva.

Şi scoase revolverul din teaca atârnată la brâu. Marius îl imită. Calul necheză din nou întorcând capul spre sud.

— Poate că e vreun leu sau vreun jaguar…

— Să aşteptăm.

Şi cei doi cercetaşi aşteptară puţin cam îngrijoraţi… Ar fi putut sări în aeroplan şi porni imediat, dar acea senzaţie specială pe care o dă în noapte pericolul îi ţintui pe loc. Cercetau cu privirile întunericul abia luminat de slaba licărire a stelelor şi deodată Raimondo, care avea nişte adevăraţi ochi de pisică, distinse două umbre, care se strecurau printre frunzişul arborilor.

— Colo! zise Marius.

— Nu te mişca, răspunse Raimondo. Sunt oameni

— Sălbateci, desigur. Ce facem?

— Aşteptăm. Şi dacă ne ataca îi doborâm.

Dar când cele două umbre fură la distanţă de douăzeci de metri, Raimondo şopti:

— Nu sunt sălbateci, sunt bandiţi. Am distins forma căştii coloniale a lui Walters.

— O! Dar atunci… dar cum au venit? Atunci tragem?

— Da. Marius tragem. Trebuie să tragem înainte ca ei să ne vadă, căci de nu suntem pierduţi. Şi, în noapte răsună o dublă detunătura, urmată imediat de un urlet de durere. Una din cele două forme negre se lăsă la pământ pe când cealaltă făcu un salt îndărătul unui arbore, de unde în acelaş timp, ţâşniră trei fulgere de lumină. Alte două porniră o clipă mai târziu dinspre forma rămasă la pământ.

Dar gloanţele se loviră de peretele de metal al aeroplanului iar cei doi cercetaşi, într-un singur când săriseră înapoia arborilor, ce se găseau la doi paşi de ei. De aici, Raimondo, ochi forma care rămăsese în picioare şi trase. Omul scoase un gemăt şi se prăbuşi. Marius trăsese şi el asupra celui rămas jos. Urmă o tăcere lungă. Bandiţii nu mai trăgeau nici nu se mai mişcau.

— Au murit, zise Marius.

Cu paşi repezi cei doi tineri se îndreptară spre cele doua corpuri întinse pe nisip la o distanţă de un metru unul de altul. Dar, deodată unul din cei doi oameni întinşi la pământ se mişcă şi întinse un braţ. Raimondo ar fi fost ucis, dacă n-ar fi văzut mişcarea şi ar fi rămas pe loc, dar el prinsese de veste şi sărise într-o parte. Glonţul îi şuieră la ureche, dar banditul nu mai avu vreme să mai tragă căci Marius îi zdrobi craniul cu un glonţ.

Şi când, la lumina lămpii electrice, cei doi cercetaşi recunoscură cadavrele lui Walters şi Colmar, ei se întrebară uimiţi, cum putuseră aceşti doi oameni să-i ajungă din urmă numai după douăzeci şi patru de ore când ei plecaseră călări şi dânşii veniseră pe jos…

— Au alergat, spuse Marius. Desigur că n-au făcut decât: popasuri de câteva minute. Bandiţii ăştia de prin savane şi păduri sunt de o rezistenţă excepţională. Dar, asta nu importă. Principalul e că am scăpat de ei. Şi când te gândeşti, că nu vom şti niciodată ce urzeau împotriva noastră.

— Ce are a face! Oricum ar fi… au sosit prea târziu.

— Haidem acum să pornim. Dar, mai întâi să dăm drumul dobitoacelor. Un minut după aceea, caii şi catârii dispăreau în fugă spre sud.

Marius şi Raimondo săriră în nacelă şi pe când acesta îşi lua locul la volan, Marius se aşeză în scaunul alăturat, pe când scanul din spate, care era al lui Jean Bart, rămase gol.

— Gata?
— Gata!
— Atunci, cu Dumnezeu înainte!
Raimondo apăsă pe pârghia, care pune în mişcare elicea şi care, în mod automat aprindea motorul. Raimondo demară, elicea se învârti mai repede şi hidroavionul alunecă pe roate îndreptându-se spre mare. În momentul în care roatele atingeau apa, Raimondo manevră pârghia de adâncime şi Aerocul îşi luă uşor zborul. După un viraj elegant, frumoasa pasăre se îndrepta spre vest în direcţia arătată de Jean Bart în biletul scris cu sânge. Dar pe când zburau spre locul, unde presupuneau că se găseşte satul sălbatecilor, cei doi prieteni se întrebau cu inima strânsă, dacă vor mai găsi pe camaradul lor în viaţă, sau doar un cadavru oribil mutilat.

CEI TREI CERCETAŞI

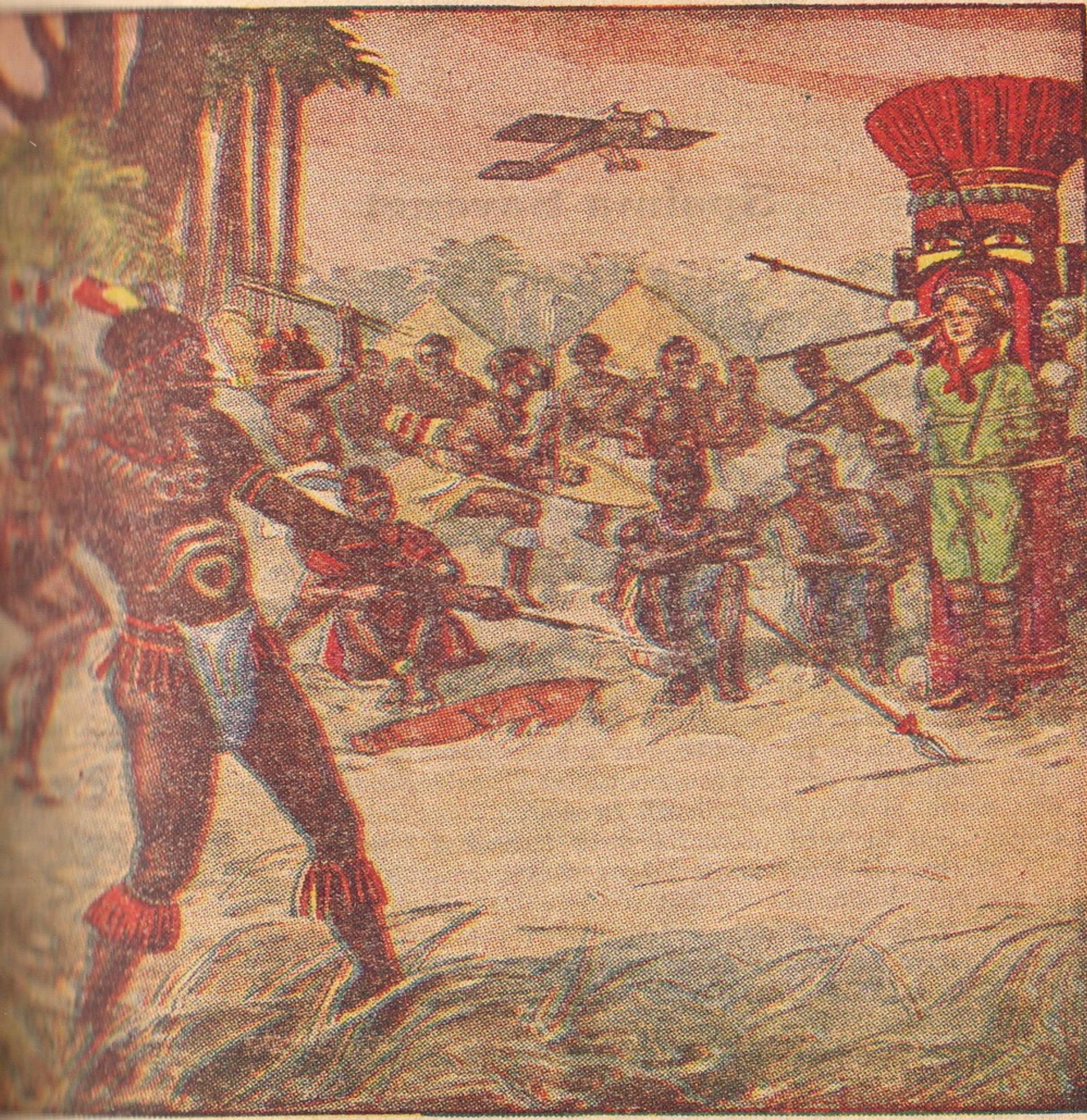

Teroarea Savanei

Spaima Savanei

CAPITOLUL I
Prizonierul Makuaşilor

În Africa Sud-Orientală, se întinde pe o distanţă de 2400 kilometri de-a lungul Oceanului indian colonia portugheză a Africei orientale.

Acest vast ţinut, destul de puţin civilizat, e locuit în afara de puţinii albi, care cultivă pământul şi de funcţionarii administrativi împreună cu soldaţii, care fac paza, de nenumărata triburi de negri, împărţiţi în diverse sate răspândite prin văi şi şesuri, dintre care mare parte sunt acoperite de păduri virgine şi savane.

Indigenii, prea puţin agricultori dar, în schimb, mari vânători, simt destul de paşnici, dacă nu sunt provocaţi. Ei sunt chiar stăpâniţi şi terorizaţi de alte triburi, din regiunile Zambeziului şi care fac parte din marea rasă a Makuaşilor. Acest trib, împărţit în diverse trupe războinice, care trăiesc numai din vânat şi din prădăciuni, profită de incuria portughezilor şi circulă ca în ţară cucerită prin întreaga Rodezie.

Makuaşii sunt înalţi de statură, muşchiuloşi şi nu poarta drept îmbrăcăminte de cât o făşie de pânză în jurul coapselor. Sunt înarmaţi cu arcuri, săgeţi şi măciuci plumbuite pe care le mânuiesc cu o îndemânare înspăimântătoare.

Dar, fiindcă n-au decât două sau trei puşti de fiecare bandă, le e foarte frică de armele de foc. Ei sunt foarte feroci, şi la ospăţurile lor mănâncă adesea carne omenească.

Au un rege, care trăieşte într-o regiune sălbatecă şi muntoasă spre est de Muembe la şase sute kilometri, în interior, de staţia portugheză Zumbo.

Satul fortificat în care se găseşte „curtea” acestui rege sa numeşte Kossinko şi de aici pornesc trupele de Makuaşi care se duc prade satele indigenilor. Apoi ele se înapoiază cu prăzile şi prizonierii lor la Kossinko, unde au loc serbări sângeroase, în timpul cărora jumătate din prizonieri sunt torturaţi, ucişi şi devoraţi.

Una din aceste bande era condusă de fiul regelui, tânărul Loando care prin faptele sale îşi câştigase porecla de „Spaima Savanei”.

Acest Loando, care avea vreo douăzeci şi cinci de ani, petrecuse mai mult timp în colonia Capului, unde învăţase să învăţase ceva englezeşte şi să bea, dar fără a se civiliza. Întorcându-se acasă Loando întoarse spatele civilizaţiei şi reluă viaţii sălbatecă, căci din timpul şederii sale printre albi nu rămase decât cu o nemărginită ură pentru aceştia.

Mare de statură şi bine croit, cu chipul oribil tatuat, brutal şi crud, mai ales când bea din acel alcool pe care Makuaşii îl extrag din anumite fructe.

Deci, într-o frumoasă după amiază el sta bând şi fumând, în pragul casei sale, care ocupa centrul satului, locuit de banda sa. În jurul său femeile şi prizonierii, forfoteau, ocupându-se de diverse treburi casnice. Ceilalţi oameni, aşezaţi la umbră îşi ascuţeau lăncile. Alţii făceau de gardă, rezemaţi de armele lor, bâte terminate cu măciuci plumbuite.

Deodată răsunară în pădurea învecinată sunetele de tam-tam, întrerupte de strigătele ascuţite ale oamenilor. Loando nu se mişcă, dar ceilalţi alergând din toate părţile, începură să strige şi să gesticuleze făcând un zgomot infernal.

Acest zgomot se transformă în frenezie, când se ivi din pădure o ceată de vreo două sute de sălbateci, precedaţi de patru makuaşi înalţi, care duceau un fel de scaun făcut din ramuri, în care se afla un prizonier legat de mâini şi de picioare, Îmbrăcat cu o uniformă verzuie şi având pe cap o pălărie de pâslă cu margini late. Acest prizonier era un alb!

Loando, cu o exclamaţie guturală, urmată de o înjurătură englezească, lăsă să-i cadă pipa şi se sculă brusc în picioare, Un prizonier alb! Era prima oară când fiul regelui avea unul în mână.

Ceata negrilor se opri în spaţiul pătrat din faţa casei şi a umbrelei sub care se adăpostea Loando. Prizonierul alb era într-adevăr ciudat. El era extrem de tânăr şi chipul sau, slăbit, exprima oboseală şi suferinţă, dar privirea ochilor săi extraordinari de limpezi era mândră şi se fixa fără teamă asupra lui Loando. Părea că nici n-aude sălbatecele strigăte de bucurie şi înspăimântătoarele urlete de ură pe care le scoteau dindărătul turbaţilor, femeile makuaşe.

Deodată Loando se sculă şi făcând un gest puse capăt acelui zgomot infernal. Apoi un negru ieşi din rânduri şi înaintând vorbi

îndelung în limba indigenă. Povestea desigur peripeţiile capturării prizonierului alb.

Loando, stând pe un trunchi de arbore sub umbrelă, făcu un gest şi purtătorii scaunului îl puseră jos.

Prizonierul şi şeful makuaş se priviră o clipă, apoi, brusc, Loando întrebă într-o englezească foarte corectă, dar ciudat accentuată.

— Înţelegi limba engleză?

— După cum poţi auzi, o înţeleg şi o vorbesc.

— Bine, zise şeful cu un zâmbet oribil.

Apoi reluă:

— Omul acesta mi-a povestit că erai pe plajă cu alţi doi camarazi şi că după ce au ucis doi din oamenii mei, tovarăşii tăi au fugit şi tu ai rămas prizonier. Iar tu, după ce ai omorât pe şeful trupei ai ispitit cu promisiunea de a-i da arma ta pe cel de al doilea şef. El te proteja, voia să înveţe să se servească de arma ta şi apoi să fugă poate cu tine. Dar credincioşii mei au ucis pe acel trădător şi tu eşti aici. Răspunde, din ce ţară eşti?

— Din Italia.

— Caţi ani ai?

— Cincisprezece ani.

— Oho! Şi tovarăşii tăi, care au fugit?

— Un an mai mult decât mine.

— Ce căutaţi atât de departe de ţara voastră?

Prizonierul dete din umeri, dar după o scurtă ezitare zise:

— Veneam din spre nord şi ne duceam la Mozambic. Ştii ce sunt cercetaşii?

— Nu, zise Loando.

— Ei bine, sunt băieţi şi tineri care, în orice ţară, duc de bună voie felul de viaţă pe care l-ar trăi dacă ar fi soldaţi, în timp de război. Tovarăşii mei şi cu mine suntem cercetaşi italieni.

— Aha! Şi ce faceţi atât de departe de ţara voastră?

Prizonierul ezită iarăşi şi cu un ton de profund dispreţ, răspunse:

— Dacă ţi-aşi spune, poate că n-ai înţelege. Dacă înţelegi, aşi face o greşeală spunându-ţi. Deci refuz a-ţi spune.

— Refuzi? exclamă celălalt mai mult uimit de cât furios.

— Da.

Loando scrâşni din dinţi şi cu chipul schimonosit de furie, strigă:

— Te voi tortura.

— Potoleşte-ţi furia, domnule sălbatec, cu aere de civilizat, îl întrerupse prizonierul cu o linişte batjocoritoare Degeaba te înfurii. Ştii ce e un genovez?

— Un genovez? Nu!

— Ei bine, în italieneşte, un genovez înseamnă un încăpăţânat, înţelegi? Am spus că refuz şi fiindcă sunt genovez mă ţin de cuvânt.

Urmă o tăcere. Apoi şeful reluându-şi aerul demn întrebă:

— Cum te numeşti?

De data asta genovezul, izbucni în râs, dar răspunse:

— Eşti curios să ştii? Poftim, să-ţi fac plăcerea! Mă numesc Jean Maria Calega, supranumit Jean Bart, fiindcă în Italie mă pregăteam să întru la şcoala navală.

Loando întrebă iarăşi:

— Şi cum se numesc camarazii tăi?

— La naiba, zise Jean Bart, râzând, n-am mai văzut un curios de felul ăsta. Deşi sunt rănit la picior, nu se stă rău în fotoliul ăsta. Tovarăşii mei se numesc Raimondo Balsan, roman şi Marius Colombo, milanez. Dacă vreodată te vei duce la Roma, n-ai decât să întrebi de noi la sediul cercetaşilor şi toţi îţi vor spune cine suntem. Şi, fără voie, la gândul că acest sălbatec ar putea veni la Roma, Jean Bart izbucni iară în râs.

Dar Loando strigă:

— De vreme ce tovarăşii tăi sunt şi ei în colonie, voi pune caute şi mă, voi răzbuna asupra lor de insolenţele tale…

Jean Bart, deveni grav şi zise cu dispreţ:

— Bravo, văd că eşti o canalie fără pereche. Cât pentru tovarăşii mei, cred că la ora asta sunt în posesia unui lucru, care îi va face să fie mai puternici de cât tine, tinere macac. Dar acum, basta! Am spus că nu voi mai vorbi şi mă voi ţine de cuvânt.

Şi tânărul cercetaş, stând pe scaunul lui ca un rege pe tron, strânse buzele, încrucişa braţele şi privi pe Loando ţintă. Urmă o tăcere lungă apoi tânărul şef se sculă şi vorbi în limba sa. Cei patru purtători, ridicară scaunul şi îl ţinură câteva secunde nemişcat pe când Loando zicea:

— Timp de şase zile vei fi îngrijit, hrănit şi bine păzit. Şi a şaptea zi, după ce luna plină va fi lucit o noapte întreagă pe cer, vei fi sacrificat zeilor noştri. Legat de stâlpul de tortură, vei vedea pe oamenii mei executând dansul suliţelor şi vei simţi pe femeile mele înţepându-te cu acele lor. Vei trece prin proba

şerpilor, a furnicilor şi a focului şi însfârşit vei fi tăiat bucăţele.

Şi terminând zise, râzând sinistru:

— Vom vedea atunci dacă şi carnea unui genovez e tot atât de tare cum îi e capul.

Şi porunci ca prizonierul să fie dus în casă spre a fi îngrijit de femei şi pus în stare de a suporta fără a muri prea repede diversele chinuri ce-l aşteptau.

CAPITOLUL II
Urletul sirenei

Tocmai fiindcă şeful Makua cunoştea bine limba engleză – ceea ce dovedea că sălbaticul era în curent cu multe lucruri din lumea civilizată, Jean Maria Calega, zis Jean Bart, se ferise să-i spuie mai mult.

Căci dacă i-ar fi spus că el şi tovarăşii săi plecaseră din Italia cu aeroplanul, ca să câştige, trecând peste Atlantic, un premiu de cinci milioane de franci promişi de Carnegie, dacă ar fi spus că, în urma stricării busolei, aeroplanul zburase în sens opus direcţiei voite de dânşii şi aterizase pe plaja Africei orientale portugheze, dacă ar fi spus că tovarăşii săi, Raimondo şi Marius, după ce demontaseră aeroplanul îl ascunseseră în nisip şi în pădure şi se duseseră să caute benzină, pe când el căzuse prizonier al bandei de makuaşi, dacă ar fi spus, însfârşit, că avea speranţa nestrămutată că Raimondo şi Marius, după ce vor remonta aeroplanul vor veni să-l salveze, mulţumită indicaţiilor pe care el însuşi le scrisese cu sângele din rană pe o bucăţică de hârtie pe care o îngropase apoi pe jumătate în nisip în locul unde se găsea aeroplanul, dacă ar fi spus toate astea, desigur că şeful ar fi făcut tot posibilul ca să întindă a cursă lui Raimondo şi lui Marius şi mai sigur încă l-ar fi torturat pe el şi l-ar fi ucis înainte de sosirea aeroplanului.

Deci, nu spusese nimic, fiindcă aşa îi dictase prudenţa.

Şi în coliba în care fusese închis, el se gândea că făcuse bine că tăcuse, dar în acelaş timp se întreba cu îngrijorare, dacă prietenii săi reuşiseră să execute toate punctele planului ce-l stabiliseră la despărţire. Cât despre salvarea sa, ea îi părea mai mult decât sigură, dacă Raimondo şi Marius soseau la timp, cu aeroplanul. Făcându-şi calculele, îşi zise că cei doi camarazi trebuiau să fie în dimineaţa aceea la Mozambic. În şase zile ei trebuiau să se înapoieze să remonteze maşina şi să sosească.

Şeful Makua îi spusese că va fi torturat a şaptea zi la răsăritul soarelui, deci dacă cei doi prieteni întârziau cu 24 de ore, era pierdut.

Şi cu un oftat adânc, Jean Bart îşi zise:

— O! Cum aş voi să ştiu unde se găsesc în momentul ăsta Raimondo şi Marius! Dacă totul a mers bine până acum, trebuie să fie la Mozambic.

Jean Bart nu se înşela. Ceilalţi doi cercetaşi plecaseră chiar în seara aceea din Mozambic călări şi cu catârii care transportau benzina.

După diverse peripeţii dramatice, în care adeseori văzură moartea cu ochii, Raimondo şi Marius ajunseră în locui unde ascunseseră aeroplanul demontat. Remontară aparatul şi găsind biletul lui Jean Bart, plecară în direcţia arătată de el, în momentul în care zorile începeau să se ivească.

Pe bordul „Aeroc”-ului care zbura fără zgomot, la cinci sute metri şi cu o viteză de o sută kilometri pe oră, Raimondo şedea la volan pe când Marius, inspecta pământul printr-un ochean şi Raimondo spuse:

— Cu viteza cu care zburăm, dacă calculele lui Jean Bart sunt exacte, atunci vom ajunge în cel mult trei sferturi de oră la locul, unde se află satul makuaşilor…

— Să nu uităm, zise Marius, că în biletul lui, Jean Bart ne spune precis că satul e situat în mijlocul unei savane destul de vaste, înconjurată de pădure. Pentru un moment însă, nu văd încă nimic.

Şi zburau în eterul pur, străbătut de primele raze ale soarelui. Aerul era îmbălsămat de parfumurile pădurii. Şi singurul zgomot în mijlocul naturii încă adormite, era zbârnâitul, uşor al motorului şi al elicei.

Dar, după trei ore de zbor, nedescoperind nici un sat, ce doi tineri începură să fie îngrijoraţi.

— Mă tem, zise Marius că Jean Bart s-a înşelat în calculele sale. Ar fi bine să ne ridicăm mai sus, ca să cuprindem cu privirea un spaţiu mai vast.

— Ai dreptate, zise Raimondo şi manevrând pârghia de înălţime făcu ca aparatul să se ridice la o mie de metri.

Şi pe când aeroplanul se înălţa mereu, Marius strigă:

— Ascultă! Jean Bart nu ne va putea auzi, dacă e închis undeva. Aşa că ar trebui să facem să fluiere sirena.

— Şi eu aveam aceeaşi idee, zise Raimondo.

Marius Colambo apăsă pe pârghia, care făcea să răsune puternica sirenă şi în văzduhul liniştit izbucniră deodată acele sunete sonore, care făceau să tremure de spaimă sutele de păsări de pradă, care la ora aceia matinală umpleau crăcile

arborilor de jos.

CAPITOLUL III
Stâlpul de tortură

În satul makuaşilor nimeni nu dormise în noaptea aceea. Conform unei tradiţii transmise din generaţie în generaţie, makuaşii adorau luna şi soarele. În fiecare lună, în ultima noapte cu lună plină, petreceau prosternându-se şi dansând pe rând, sau cântând cântece sălbatice.

Când luna pălea la primele licăriri ale soarelui, makuaşii tăceau: atunci sărbătoarea lunii, sărbătoarea paşnică, se sfârşea şi începea aceea a soarelui, sărbătoare războinică şi sângeroasă.

Atunci prizonierii din cursul lunii şi destinaţi sacrificiului erau scoşi din colibele unde fuseseră ţinuţi şi hrăniţi ca sa se îngraşe şi erau duşi la stâlpul de tortură, ridicat în ajun în mijlocul spaţiului pătrat, care se întindea în faţa casei şefului.

Deci, în dimineaţa aceea, riturile fură îndeplinite cu şi mai mare solemnitate, de oarece pentru prima oară de secole, era vorba să fie torturat un om alb. Această victimă de seamă, trebuia aşezată între vreo doisprezece cafri, capturaţi într-o recentă expediţie spre sud. E lesne de închipuit că deşi nu adora luna, nici Jean Bart nu dormise în noaptea aceea. În loc să refuze mâncarea copioasă şi substanţială ce i se servea regulat, el mâncase zicându-şi că, în ziua sacrificiului trebuia sa aibă putere.

Pe de altă parte nu-i lipsise nici exerciţiul în timpul acelor zile de aşteptare de oarece dimineaţa şi seara, i se permisese să se plimbe prin sat şi prin savană. Ce e drept, era legat cu nişte liane lungi ale căror capete le ţineau doi negri şi mâi era tot timpul escortat de alţi doi makuaşi, înarmaţi cu lănci, dar, oricum se putea mişca, dacă nu putea fugi.

De altminteri, Jean Bart, nu dispera şi, cu încăpăţânarea lui de ligur îşi zicea:

— Sau, Raimondo şi Marius nu sosesc la timp şi atunci sunt pierdut, dar, în cazul acesta, sacrificiul meu nu va fi în zadar, căci ei vor putea scăpa de makuaşi şi porni imediat spre New-York, câştigând astfel premiul; sau Raimondo şi cu Marius sosesc la timp şi mă eliberează şi, în cazul ăsta, toate vor merge şi mai bine.

Totuşi, dimineaţa, când uşa colibei se deschise şi văzu intrând doi makuaşi, care luându-l de braţ, îl duseră în faţa lui Loando, aşezat sub umbrelă şi ţinând între genunchi o puşca de cel mai nou model, Jean Bart simţi că i se stinge ultima licărire de speranţă.

Căci Loando îi zise:

— A sosit momentul Jean Bart! Întoarce-te şi priveşte stâlpul de colo. E singurul rămas neocupat între ceilalţi doisprezece de care sunt legaţi acei mizerabili cafri. Îi vezi? Ţi-e destinat ţie. E înalt şi solid. Vei fi legat de el şi de acolo vei asista la moartea repede a celor doisprezece cafri… Apoi, vei asista la propria ta moarte, care va fi mai înceată, căci tortura ta va începe în clipa în care prima rază de soare, trecând peste arborii pădurii, va străluci deasupra savanei şi-ţi va lumina fruntea şi nu se va sfârşi decât când soarele, la amiază, va cădea drept pe capul tău. Ce-ai de spus?

Tânărul cercetaş era să răspundă cu un cuvânt dispreţuitor, când un zgomot ciudat, îi opri vorbele pe buze, un zgomot care venea din adâncimile firmamentului, un zgomot care făcu pe toţi să ridice capetele, o voce însfârşit, pe care numai Jean Bart o cunoştea…

Tresări violent. Un glas lăuntric îi strigă:

— E „Aeroc”-ul!

Dar, se stăpâni la timp. Şi în aer, se auzea mereu acel zgomot, neînţeles şi sinistru pentru makuaşi, îmbucurător şi triumfal pentru Jean Bart. Totuşi intensitatea lui se micşora.

— Aeroc se depărtează, se gândi Jean Bart.

Dar nu pierdu speranţa.

— Desigur, că se vor întoarce, îşi zise el. Ei mă caută si îmi dau de veste că au sosit. Dar, deoarece toţi privesc în aer trebuie să ridic şi eu capul şi să am aerul uimit.

Şi luându-şi un aer de uimire se uită şi el în sus. Pe imens boltă a cerului nu se vedea nimic.

— E desigur ori prea sus, sau prea jos la orizont, îşi zis Jean Bart. Poate că boarea luminoasă a dimineţii îl maschează sau că arborii pădurii îl ascund. Se depărtează…

Într-adevăr acele mugete aeriene deveneau din ce în ce mai slabe, până ce nu se mai auziră.

Câteva minute încă toţi priviră şi ascultară, dar în zadar

Atunci, un bătrân negru, care şedea cu picioarele încrucişate pe o piele de jaguar, în faţa unei grămezi de şerpi se sculă brusc,

cu braţele ridicate. Era magul tribului. El urlă ceva cu glas furios. La acel urlet cei doisprezece şerpi se deznodaseră, se întinseră spre dânsul, urcându-i-se pe picioare şi i se încolăciră în jurul gâtului şi al braţelor.

Şi de câte ori magul îşi întrerupea urletele ca să respire, toţi bărbaţii şi femeile adunaţi în jurul celor treisprezece stâlpi şi al umbrelei lui Loando, scoteau strigăte ascuţite agitând săgeţile şi lăncile.

Loando, nepăsător şi neclintit privea cu ochii injectaţi, de sânge spre prizonierul alb.

Magul se lăsă iarăşi la pământ cu picioarele încrucişate. Şerpii se descolăciră şi alunecând de-a lungul corpului gol se grămădiră iarăşi la picioarele lui.

Atunci se făcu o tăcere adâncă şi în mijlocul ei Loando zise:

— Tinere alb, magul a recunoscut glasul zeului soare, care de veacuri nu se mai auzise. Azi, zeul soare ne mulţumeşte că-i dăm ca jertfă un alb.

Făcu un gest şi doi makuaşi apucând cu brutalitate pe Jean Bart îl târâră spre stâlpul din mijloc de care-l legară de la gât până la glezne cu o liană groasă. În acelaşi timp o rază de soare ieşind dintr-un punct de foc ce se ivea la orizont, polei părul cercetaşului.

Loando ridică braţele, strigă un ordin şi masacrul cafrilor începu. Nu ţinu mult. Doisprezece makuaşi se aşezară în faţa celor doisprezece cafri şi la un strigăt gutural al şefului, le zdrobiră capetele cu măciucile lor plumbuite. Sângele se răspândi în valuri, crierii ţâşniră şi cei doisprezece cafri – oribile trofee – rămaseră în picioare, legaţi de stâlpi. După această execuţie în masă, cinci sau şase sute de glasuri urlară de bucurie. Din acel moment bărbaţi şi femei se transformată în fiare. Tremurând de oroare şi de milă, dar nepăsător în aparenţă Jean Bart îşi zicea că viaţa lui atârna de un fir de păr.

La un gest al lui Loando, blestemele sălbaticilor încetară brusc şi în cinstea prizonierului, începu dansul suliţelor, executat de bărbaţi pe când femeile îşi arătau între ele lungile ace de aloes, care trebuia să le servească la dansul spinilor.

Stâlpul de care era legat Jean Bart era destul de lat şi depăşea deoparte şi de alta spinarea cercetaşului, care era îmbrăcat cu costumul său complet şi cu pălăria pe cap, tradiţia cedând ca prizonierul să fie torturat aşa cum fusese prins. Dacă era îmbrăcat supliciul focului devenea şi mai teribil de oarece fainele

îi ardeau încetul cu încetul, prelungindu-i suferinţa.

Deci, stâlpul era nu numai mai lat, dar şi mult mai înalt decât cercetaşul, ceea ce era necesar pentru ca dansul suliţelor să se execute cu toate figurile tradiţionale.

Şi iată cum se desfăşura acest dans. Unul câte unul bărbaţii mai mari de 21 de ani ieşiră din rândurile mulţimii. Fiecare avea în mână o suliţă şi pornind prin flanc câte unul, făcură înconjurul semicercului format de cei treisprezece stâlpi. Stâlpul lui Jean Bart era al şaptelea, la mijloc.

În faţa fiecărui cadavru de cafru, makuaşii se opreau, unul Supă altul şi făcând zece plecăciuni şi tot atâtea sărituri, împlântau suliţele în pieptul fiecărui cadavru.

Unii porneau din dreapta şi ceilalţi din stânga. Aşa că întâlnindu-se în faţa prizonierului alb, makuaşii dansau un minut cu paşi lenţi şi de la o distanţă de vreo zece metri azvârlind suliţele în stâlp, le împlântau în jurul capului şi corpului prizonierului.

Vai de acela, a cărui suliţă ar fi lovit în aşa mod încât să taie una din liane, care lega pe prizonier! El ar fi fost imediat condus la Loando, care i-ar fi împlântat pumnalul său de fabricaţie engleză în gâtlej, spre a-l pedepsi pentru neîndemânarea sa.

Dar, aşa ceva nu se putea întâmpla, de oarece toţi erau, de copii, obişnuiţi cu acel joc şi ambiţia lor era să nu dea greş.

Pe când Jean Bart fără să clipească vedea venind spre el lamele strălucitoare, ce se înfigeau în jurul corpului şi al capului sau cu lungi vibraţii, el îşi spunea cu îngrijorare:

— Se vor întoarce oare?…

Dar, deodată toţi se opriră şi inima cercetaşului bătu cu violenţă: mugetul sirenei aeroplanului răsună din nou în văzduh!

CAPITOLUL IV
Curaj Jean Bart!

Şi ceea ce se întâmplă atunci fu fulgerător şi formidabil. La primul urlet al sirenei, dansatorii se opriseră brusc şi ridicaseră toţi capul spre cer.

Cât despre Loando, probabil, că nu împărtăşea superstiţiile fraţilor săi, căci în timpul şederii sale în colonia engleză, auzise atât sirenele vapoarelor cât şi trompele automobilelor… Totuşi, ridică ochii uimit că auzea venind din cer sunetul unei sirene de vapor, sau al unei trompe de automobil.

În aceeaşi clipă toţi, bărbaţi, femei şi copii, magul, şeful şi prizonierul văzură aeroplanul.

Cobora în spirală cu repeziciune fulgerătoare şi cu mugete ce zguduiau văzduhul.

Văzând acea pasăre colosală, makuaşii nu ezitară o clipă, vibraţiile şi sclipirea elicei, care se învârtea în bătaia soarelui, le sugeră ideea că însăşi zeul Soare se scoborâse la dânşii pe aripile vreunei păsări venite din regiunile înspăimântătoare, de dincolo de moarte!

Se văzură trăsniţi, nimiciţi. Şi îngroziţi, cu ochii închişi sa trântiră la pământ, unde rămaseră nemişcaţi. Până şi magul sa prăbuşise în mijlocul şerpilor lui. Numai Loando rămăsese în picioare. Cu carabina în mână, hipnotizat, nemişcat asemenea undi statui, privea aeroplanul cu ochii holbaţi. În colonia Capului auzise adesea vorbindu-se de aeroplane şi de aviatori dar nu-i văzuse de cât în fotografie, prin ziare.

Privindu-l pe acela, care părea că vine spre dânsul pierdu noţiunea lucrurilor. În schimb Jean Bart nu-şi pierduse prezenţa de spirit.

Ultimul makuaş, azvârlind suliţa în clipa în care răsuna urletul sirenei, de spaimă, greşise ţinta astfel că lama tăiase liana, care lega cotul stâng al prizonierului, rupând în acelaş; timp şi carnea de deasupra umărului; dar Jean Bart nu simţi tăietura şi nu văzu sângele. Nu văzu decât liana ruptă şi îşi simţ braţul liber. Cu o mână sigură apucă suliţa rău înfiptă o smulse şi cu cinci lovituri repezi, tăia lianele care-l legau la braţul drept, la şolduri, la

genuchi, la glezne.

În acelaş timp auzea o voce voioasă strigându-i:

— Curaj! Jean Bart!

Ridică ochii şi văzu aeroplanul care se lăsa repede, atingând aproape acoperişurile caselor.

Un gând îi fulgeră prin minte:

— Dar nu pot ateriza aici! Cum o să facă? Şi ceea ce văzu fu răspunsul. Din nacela aeroplanului atârnau două frânghii, la capul cărora erau prinşi doi colaci Jean Bart nu avu timp să reflecteze:

— Curaj! curaj! îi strigă o voce.

Cercetaşul văzu venind spre el aeroplanul, frânghiile, colacii. Cu un salt se depărtă de stâlp şi cu capul plecat intră într-unul din colaci, care trecea la un metru de pământ. Trecu atât de repede, încât nu-şi putu stăpâni un strigăt de durere, simţindu-se smuls cu atâta violenţă… dar, instinctiv, braţele i se agăţară de colac, care îi strivea pieptul sufocându-l. Îi se păru că ceva îi biciuia puternic picioarele. Ochii i se împăiejenară.. Horhăi, se simţi apucat de umeri, auzi două detunături şi leşină, zicându-şi cu o ultimă licărire de inteligentă.

— Dau drumul! o să cad… sunt pierdut… Adio!

CAPITOLUL V
Carabina şi cei doisprezece şerpi

Şi Loando?

Era prea inteligent ca să nu recunoască imediat un aeroplan şi ca să se lase cuprins de acea teroare superstiţioasă care doborâse pe oamenii săi.

Şi atenţia sa era atât de acaparată de aparat, încât nici nu observă ceea ce făcea prizonierul alb. Nu-şi da seama ce erau acele cercuri albe, care atârnau din aeroplan la capătul frânghiilor. Dar, deodată, când pasărea mecanică nu mai era decât la douăzeci de metri de stâlp, văzu pe Jean Bart, liber, fugind cu braţele ridicate.

Scoase un strigăt şi instinctiv, întinse carabina. Dar, înainte de a fi putut lua o hotărâre, prizonierul intrase până la jumătatea corpului într-unul din acele cercuri şi aeroplanul se ridică din nou, târând pe Jean Bart, îndoit de la mijloc.

O înjurătură englezească ieşi de pe buzele lui Loando, care propti arma la umăr şi trase două focuri. Apoi, nu mai văzu nici pe Jean Bart, nici colacul.

Înţelese că aviatorii trăseseră în nacelă pe prizonier, după ce-l răpiseră cu atâta repeziciune şi ingeniozitate. Atunci, tremurând de admiraţie pentru minunata lovitură, dar şi de ură şi de furie, urmări cu ochii acea fugă aeriană.

După o clipă de nemişcare îi veni o idee bruscă. Străbătu în goană savana şi ajunse într-o clipă, la unul din acei cocotieri colosal de înalţi, care se ridică drept spre cer şi cu o agilitate uimitoare se căţără până în vârf. De ce această ascensiune? Spera poate să se apropie de aeroplanul, care se depărta? Nu, aşa ceva nu i-ar fi trecut prin minte. Dar cu o clipă înainte observase că aeroplanul, după ce se înălţase sus de tot, zbura pe deasupra pădurii, coborând puţin câte puţin.

Douăzeci de secunde de înălţare, patruzeci de secunde de coborâre destul de perceptibilă, fură deajuns spre a face să se nască în spiritul vioi al negrului, următorul gând:

— Poate că se va scoborî undeva… Vreau să văd unde! Şi de aceea alergase şi se căţărase în vârful cocotierului. Ajunse

tocmai în clipa în care aeroplanul, dispărea – coborând mereu – îndărătul pădurii virgine, spre sud.

— Aha! îşi zise el. Dacă se lasă într-acolo, se va scoborî de sigur în savana Izvorului viu. Am văzut doi oameni în aeroplan… A! dac-aş putea lua trei prizonieri! Se scoborî şi alergând spre casă, îşi şi făcu în minte planul. Bătu brusc pe umeri pe magul, care sta încă nemişcat cu faţa la pământ şi îi zise repede în englezeşte:

— Matao, nu tremura ca o femeie. Când te-am învăţat limba engleză ca să pot vorbi cu tine, fără a fi înţeles de aceşti oameni încă sălbateci, am crezut că te voi face să pierzi superstiţiile makuaşilor. Ce fel? Crezi şi tu că soarele s-a scoborât pe pământ pe aripile unei păsări? Sau că soarele vorbeşte? Hai să lăsăm gluma! Scoală-te. Ia-ţi şerpii. Prizonierul a fugit.

— L-am văzut! răspunse bătrânul, ridicându-se. Dar, ce era să fac? Nu era mai bine să mă prostern şi eu? Atâta timp cât makuaşii vor crede în fiinţe misterioase şi atotputernice care populează văzduhul, tatăl tău, tu şi eu vom putea guverna fără frică, după bunul nostru plac.

— Bravo, Matao, te recunosc acum. Să lăsăm pe oamenii noştri să se prosterne cât or vrea şi să se ridice singuri.. Iar noi, haidem. Ia-ţi şerpii. Eşti gata?

— Sunt gata!

Matao, avea zece şerpi încolăciţi în jurul pieptului, iar ceilalţi doi îi atârnau la gât.

Loando intră în casă şi ieşi de acolo peste un minut cu a centură cu cartuşe pe care şi-o încinse la brâu. Apoi, luându-şi carabina zise, depărtându-se în grabă:

— Haidem! Cred că pasărea mecanică s-a scoborât pe pământ şi dacă nu mă-nşel trebuie să se fi aşezat în mica savană de la Izvorul viu. Eu am carabina şi tu şerpii tăi… Înţelegi Matao?

— Te înţeleg Loando. Şerpii mei mă ascultă mai bine chiar de cât te ascultă pe tine gloanţele. Şi veninul lor dă un somn, care durează mai multe ore. Adormind pe neaşteptate, cei trei albi ar putea să se deştepte legaţi de stâlpii de tortură…

— Chiar aşa, Matao! Şi în cazul ăsta, pasărea mecanică ar fi a noastră. Nu voi şti să mă servesc de ea. Dar, voi spune că Soarele mi-a dat-o spre a-mi proteja tribul. Tot vorbind, ei străbătuseră savana. Se afundară apoi în pădure şi o luară în fugă pe o potecă făcută de fiare.

CAPITOLUL VI
Motorul nu funcţionează

În timpul acesta, pe bordul Aerocului, condus cu îndemânare şi sânge rece, Marius se ocupa numai de Jean Bart. El purta braţul stâng în eşarfă din cauză că fusese rănit într-o aventură precedentă, dar avusese grijă să treacă printr-un scripete fixat de spătarul unuia din scaune, frânghia de care era legat colacul de salvare de care se agăţase Jean Bart. Aşa că putuse trage pe prietenul său singur, fără ajutorul nimănui. Iar, când corpul acestuia ajunse în flancul nacelei, Marius legă repede frânghia de spătarul scaunului, se apleca şi apucând pe Jean Bart de spatele hainei îl trase cu toată puterea şi-l aşeză de-a dreptul pe scaunul dinapoi. Atunci, constată că prietenul sau era leşinat şi că era rănit la braţul stâng. Mulţumită îngrijirilor date şi aerului rece, produs de rapiditatea zborului, Jean Bart îşi veni iute în fire.

Zâmbi şi întinzând mâna lui Marius îi spuse:

— Voi doi m-aţi salvat? Era să fiu tăiat bucăţele şi ars.

— Lasă, o să ne poveşteşti mai târziu, zise Marius, râzând de bucurie. Ah! Jean Bart, ne era aşa de frică să nu sosim prea târziu. Dar, eşti rănit…

— O simplă tăietură de suliţă.

— Stai să văd… Câteodată rănile astea sunt primejdioase. Dar rana de la picior?

— Vindecată! M-au îngrijit sălbatecii, ce e drept, ca să mănânce o bucăţică mai bună!… Şi Jean Bart se porni pe râs.

Marius, scoase din caseta cu medicamente cele necesare pentru pansament şi după ce îi spălă rana cu apă oxigenată îi puse tintură de iod şi îl legă cu un bandaj.

— Dar şi tu eşti rănit, observă Jean Bart.

— Am fost lovit de un glonţ, pe când ne întorceam de la Mozambic. Îţi voi povesti altădată. Era să nu te mai vedem nici pe tine, nici aeroplanul. Dar, însfârşit suntem afară din pericol… Stai, să-ţi leg şi ţie braţul de gât.

Şi luându-i basmaua de mătase de la cât îi făcu din ea o eşarfă pentru braţul rănit. Atunci Jean Bart se sculă, se apleca aspra lui Raimondo, care întorcându-se spre dânsul îi zâmbea, trecându-i

braţul drept în jurul umerilor, îl îmbrăţişă frăţeşte. Apoi îmbrăţişă şi pe Marius, care răzând fericit, încăleca peste spătarul scaunului şi îşi reluă locul pe care-l ocupase la plecare. Şi astfel cei trei cercetaşi se regăsiră în condiţiile în care fuseseră la plecarea din Roma: Raimondo şi Marius pe scaunele din faţă şi Jean Bart pe cel din spate… la o distanţă de vreun metru.

Nu trecuseră de cât cinci minute din clipa în care Jean Bart fu îmbarcat în nacelă, atât de repede se succedaseră evenimentele. Prima întrebare a lui Jean Bart dovedi că tânărul genovez se reîntorcea la preocupările obişnuite:

— Unde mergem acum?

— La Mogadiscio răspunse Raimondo şi de acolo vom pleca direct la New-York spre a câştiga premiul Carnegie. Numai ca peste câteva momente va trebui să aterizăm… căci motorul nu mai funcţionează cum trebuie şi asta poate fi primejdios.

— E drept! afirmă Marius. Am remontat motorul atât de repede încât nu mă miră dacă ar avea vreun defect.

— Dar, nu putem ateriza deasupra arborilor, zise Jean Bart.

— Am văzut adineaori un spaţiu liber, dincolo de pădure şi sper că vom putea ateriza acolo.

Dar Jean Bart care sta aplecat, privind în jos, zise, calm:

— Raimondo, încearcă de mai fă un salt cât poţi mai lung şi ia-o ceva mai la dreapta, e un loc foarte larg.

Cu îndemânarea şi experienţa pe care o căpătase construind şi încercând de zeci de ori aeroplanul sub conducerea tatălui său, care-l inventase, Raimondo făcu saltul cerut de Jean Bart. Şi efectuând o scoborâre în zbor planat, aparatul ateriză într-o câmpie. Roţile cauciucate alunecară pe iarba scurtă şi deasă oprindu-se la timp în faţa unui bazin natural, plin cu o apă verzuie care se scurgea apoi printr-o albie destul de largă formând un râu al cărui fund era acoperit cu nisip fin şi pietre albe.

Cei trei cercetaşi se apucară imediat să examineze cu deamănuntul toate piesele motorului.

— Nu suntem tocmai aşa de departe de satul makuaşilor. Sa sperăm că sălbatecii aceia ne vor lăsa în pace, zise Raimondo, pe când desfăcea un şurub.

— Nu mai e pericol să vie să ne întrerupă, zise Marius, încrezător ca întotdeauna. Dacă i-ai fi văzut cum i-am văzut eu pe toţi trântiţi la pământ, îngroziţi de spaimă, n-aş mai zice că ne vor reîntoarce…

— Era unul în picioare, rectifica cu gravitate Jean Bart. Unul singuri

— Glumeşti! obiectă Marius. Dacă nu l-am văzut eu!

— Dar l-am văzut eu, afirmă ligurul. De altminteri îmi pare c-am auzit două detunături înainte de a leşina.

— Da, da, chiar aşa confirmă Raimondo.

— Uite frate... şi eu, zise Marius, amintindu-şi.

— Ei bine, zise Jean Bart, erau detunăturile carabinei lui. Acel om rămas în picioare era Loando, şeful bandei, fiul regelui makuaşilor. Vorbeşte englezeşte mai bine ca mine şi cunoaşte multe lucruri din civilizaţia europeană. Nu m-ar mira să cunoască şi aeroplanele.

— În orice caz, zise Marius, prezenţa aparatului nostru l-a speriat îndeajuns, de vreme ce trăgând asupra ta şi-a greşit de două ori ţinta. Şi apoi, principalul e că dacă vrea să ne ajungă şi n-are decât picioarele, poate să alerge mult şi bine.

— Şi-apoi, n-are de unde să ştie că am aterizat la câţiva kilometri de satul lor, zise Jean Bart. Şi cum, în acel moment tocmai desfăcuseră diversele părţi care de obicei ascundeau motorul, cei trei cercetaşi îşi concentrară toată atenţia spre a descoperi acel defect imperceptibil care împiedica buna funcţionare a mecanismului. Dar cu toată priceperea şi experienţa lor, le trebui nu mai puţin de cinci ore ca să demonteze, să cureţe şi să remonteze motorul înainte de a găsi defectul. Ca în majoritatea cazurilor, era un defect foarte mic, care, când fu descoperit se putu repara cu uşurinţă.

— Hai acum să ne spălăm, zise Raimondo şi să mâncăm ceva, înainte de a pleca la Mogadiscio. Şi câteşi trei se îndreptară spre râu. Pe când se spălau, întrebară pe Jean Bart la ce distanţă erau de Mogadiscio. Ori de câte ori i se punea o întrebare asupra unei distanţe geografice, Jean Bart, nu ezita niciodată. Avea harta „în ochi“ o vastă hartă planisferă pe care „o vedea” în cele mai mici amănunte. Şi fiindcă vedea din memorie liniile longitudinilor şi ale latitudinilor, calcula în gând şi putea spune cu o diferenţă de câţiva kilometri doar, distanţa dorită. Aşa şi acum, după un mic calcul, răspunse:

— Suntem aproximativ la latitudinea Mozambicului. Or, de la Mozambic la Mogadiscio sunt, vreo două mii de kilometri.

— Deci 10 ore de zbor. Dacă facem două sute de kilometri pe oră.

Jean Bart, ridică ochii şi uitându-se spre cer, zise:

— Nu suntem încă la amiază. Avem tot timpul să mâncăm ceva. Vom fi la Mogadiscio mâine în zori.

Cei trei cercetaşi, cu mâinile curate, scoaseră din nacela câteva provizii şi aşezându-se la umbra aripei stângi a aeroplanului, începură să mănânce cu poftă.

CAPITOLUL VII
Şuieratul şerpilor şi al gloanţelor

Liniştiţi, cei trei cercetaşi ajunseră fiecare la a treia sardea şi la al doilea pesmet, când Raimondo, rămase cu gura căscată şi cu cuţitaşul de care se servea, în aer, părând că ascultă ceva.

Marius şi Jean Bart încetară şi ei de a mai mânca şi întinseră urechile ascultând. În tăcerea apăsătoare se percepeau foarte clar nişte şuierături ciudate, care păreau că se apropie din ce în ce. Din instinct Raimondo şi Marius, puseră mâna pe revolverele ce le aveau la brâu iar Jean Bart luă şi el revolverul pe care-l găsise în nacelă şi de a cărui proprietate nu se mai gândise să întrebe.

Marius şopti:

— Vine din dreapta noastră. Atunci toţi trei, fără a se scula, îşi îndreptară poziţia capului, gata să ţie piept pericolului ce presimţeau. Jean Bart fu primul care văzu un şarpe, o reptilă de vreun metru lungime al cărui cap triunghiular se mişca încoace şi încolo pe iarbă pe când corpul îi ondula. În aceeaşi clipă se auzi un alt zgomot asemănător cu scârţâitul unui greiere, dar mult mai slab. Jean Bart ştiu atunci imediat despre ce era vorba şi presupuse adevărul, deoarece recunoscu o reptilă asemănătoare cu acelea pe care le mânuia magul makuaşilor.

— Şerpi primejdios! zise el. Să ne sculăm.

— I-am văzut, răspunseră ceilalţi doi. Dar nu mai erau doi, ci cinci, şase...

— Repede, în aeroplan, ordonă Balsan şi câteşi trei săriră în nacela care era la trei paşi de ei.

Dar de abia se bucurau că scăpaseră de acele scârboase bestii, rând auziră o detunătură de armă şi o aripă a elicei zbură în bucăţele.

Rămaseră înmărmuriţi, dar nu mult timp căci a doua detunătură răsuna şi pălăria lui Marius căzu în nacelă.

— Ei, la dracu, exclamă, furios Marius.

— Aplecaţi-vă! Aplecaţi-vă! le porunci Raimondo.

Se aplecară repede ascunzându-se în fundul nacelei, iar Raimondo şi cu Marius, palizi şi îngrijoraţi aruncară o privire

cercetătoare prin ferestruile de la parbriz. Jean Bart care era în scaunul dinapoi, nu putea vedea nimic.

— Nu văd nimic, zise Raimondo.

— Nu e nimeni, adaogă Marius.

Dar, Jean Bart, deşi nu vedea, auzise în schimb şi chemând încet, le zise:

— Raimondo, Marius e Loando care a tras. Are o carabina cu repetiţie. Nu înţeleg cum de a venit aici, dar sunt sigur că e el şi cu magul tribului, căci aceşti şerpi sunt ai lui. L-am văzut adesea fermecându-i şi punându-i să facă lucruri uimitoare.

— Până una alta, zise Raimondo, ne-au rupt elicea. Noroc că mai avem una de schimb, dar totuşi, nu putem pleca imediat şi nici nu putem face schimbul, căci blestematul acela trage asupra noastră.

— Dacă am ieşi? zise Marius.

— Ia seama! Ia seama! urlă Jean Bart. Şerpii!

— La dracu! strigă Marius şi, ca electrizat, se scula brusc punând mâna pe revolver, dar în acelaş timp răsună o detunătură seacă şi Marius simţi vântul şi şuieratul glonţului.

Se plecă brusc.

— Linişte, Marius, îl sfătui Raimondo. Şerpii nu pot veni de cât în faţa noastră. Să-i ochim unul câte unul şi să tragem drept în cap. Dar, luaţi bine seama să nu ne ucidem între noi! Se auzi o detunătură foarte aproape.

Era Jean Bart, care dindărătul scaunului de dinapoi, se apăra în contra şerpilor.

— L-ai atins? întrebă Marius, tremurând de exaltare.

— Da, răspunse glasul liniştit al genovezului. Luaţi seama în stânga noastră, trag într-altul. Şi Raimondo şi cu Marius, privind în stânga, văzură atârnând pe marginea nacelei, un şarpe al cărui cap nu mai era de cât o mică masă sângerândă. Dar, alte trei reptile se ridicau şuierând, cu gura deschisă, în care se vedea limba în furculiţă.

— Foc! strigă Marius. El şi cu Raimondo, întinseră braţul şi două gloanţe sfărâmară oribilele capete. Dar al treilea şarpe alunecă pe scaunul lui Marius. Raimondo îl văzu şi având cuţitul în mâna stângă, îl ţintui pe scaun cu o viguroasă şi îndemânatecă lovitură. Ceilalţi căzuseră probabil în iarbă.

— Cinci mai puţin, murmură Marius. Şi în mai puţin de trei minute alte trei gloanţe fură trase de Jean Bart, două de Marius şi unul de Raimondo, care cu o a doua lovitură de cuţit, tăia capul

celei de a douăsprezecea reptile.

Deoarece, de fiecare victimă strigau „atins” şi Jean Bart, cu sângele lui rece, număra impasibil, camarazii săi îl auziră exclamând:

— Doisprezece. Repaos! Nu mai sunt şerpi!

— Cum? întrebă Raimondo?

— Nu mai sunt şerpi, repetă Jean Bart. Strigoiul acela avea numai doisprezece şi cum noi am ucis doisprezece… Dar

Dar ce este?

Şi Raimondo şi Marius observară că glasul îi tremura puţin.

Dar ce lucru?

— Un şarpe m-a muşcat.

— Oh!

Şi fiindcă Raimondo şi Marius, îngroziţi, voiau să se repeadă la el, Jean Bart îi opri amintindu-le de gloanţele lui Loando şi spunându-le să se uite numai la ceea ce va face. Într-adevăr, prin crăpătura dintre cele două scaune cei doi văzură scoţând din cutia de medicamente un creion de nitrat de argint şi cauterizându-şi mica muşcătură de deasupra pulsului de la mâna dreaptă. Dar, fiindcă mâna stângă îi era legată el ţinea creionul între dinţi. Când sfârşi, spuse camarazilor săi:

— Am văzut pe mag arzând cu un cărbune aprins muşcătura pe care i-o făcuse un şarpe unuia dintre makuaşi. Şi makuaşul s-a ales doar cu un somn de patru sau cinci ore.

— Va să zică o să adormi?

— Da. Şi stau foarte bine aici în fundul nacelei, rezemat de scaun. Dar, pentru numele lui Dumnezeu nu vă lăsaţi sa toţi învinşi de Loando şi de makuaşi.

Şi cei doi camarazi, văzură îngrijoraţi pe Jean Bart, plecând capul şi închizând ochii, pe când chipul său lua o paloare de ceară.

Raimondo fu primul care-şi reluă sângele rece.

— Haidem, Marius, să ne facem curaj!

— Ai dreptate, zise Marius, dar dacă… dacă Jean Bart nu se mai deşteaptă?

— Taci! Taci, nu spune ceva atât de oribil!… Nu putem face altceva pentru dânsul de cât să-i asigurăm libertatea împreună cu a noastră. Trebuie să ştim, dacă cei doi mai stau încă la pândă.

— Şi ce vrei să faci?

— Priveşte! Raimondo Balsan îşi scoase pălăria şi punându-o

în vârful unui fier scos dintre uneltele din fundul nacelei, o înălţă încetul cu încetul până deasupra parbrizului. Trecură câteva secunde în aşteptarea detunăturii, dar nu se auzi nimic. Atunci, punându-şi pălăria pe cap, Raimondo, cu multă precauţiune se ridică până la ferestruia parbrizului şi privi în jur. Nu se vedea nimic de cât câmpia străbătută de râuleţul argintiu şi mărginită de pădure.

— Se vede, că vor să ne atragă afară, zise Marius.

— Ştii ce, zise Raimondo. Am o idee: Să nu ne mişcăm cir aici până la noapte. Loando şi magul său, văzând că nu ne mişcăm îşi vor închipui că am fost muşcaţi de şerpi şi că ne-a cuprins somnul şi desigur, că împinşi de curiozitate, se vor apropia ca să se convingă

— Înţeleg, zise Marius. Şi când vor fi aproape, le vom zbura creierii.

— Exact. Şi dacă sunt cumva mai mulţi, desigur că printre primii va fi Loando aşa încât, poate, vom scăpa mai întâi de dânsul, ceea ce va face de sigur pe ceilalţi să fugă cât i-o ţine picioarele.

— Bineînţeles, confirmă Raimondo.

— Atunci, tăcere şi nu mai mişca.

— Să ţinem doar ochii deschişi. Cât pentru Jean Bart, îmi pare acum că doarme liniştit…

Într-adevăr, ei constatară cu o imensă bucurie că Jean Bart nu mai era atât de palid şi că respira regulat, ca un om care doarme un somn adânc şi reparator. Liniştiţi de partea asta, cei doi cercetaşi se puseră la pândă. Trecură o oră, două, trei. Nimic şi nimeni nu se mişca în nacelă, dar nici în savană.

Dar, din cele ce citiseră, cei doi cercetaşi ştiau că negrii din Africa, întocmai ca şi indienii din America sunt capabili să stea zile întregi îndărătul unui arbore pândind prada sau inamicul. Şi de aceea aşteptau nemişcaţi, convinşi că ziua nu va trece fără vreun incident care să pună capăt acelei situaţii ciudate şi primejdioase. Marius se uita tocmai la ceas şi constata că era orele patru şi jumătate, când auzi pe Raimondo şoptind.

— Uită-te!!

Marius puse ceasul în buzunar şi privi prin ferăstruie. Întâi nu văzu nimic, dar când Raimondo îi arătă în spre râu, observă şi el pe suprafaţa netedă a apei încreţituri circulare, care se formau una după alta, ca şi când un om sau un animal ar fi umblat prin albia râului.

— Vin, şopti Marius.
— Da! Vor fi de partea ta, Raimondo.
— Şi fiindcă nu se vor vedea decât de la ferestruica mea. Îţi voi da de veste. Fii gata.
După câteva minute auziră o uşoară plescăitură de apă
— Ies din râu! şopti Raimondo.
— Da.
— O să-i auzim când s-or agăţa poate ca să sară în nacelă…
Şi amândoi, cu genunchii îndoiţi, cu mâna strângând revolverul priveau cu înfrigurare balustrada. Auziră o scârţâitură şi înţeleseră că un om pusese piciorul pe osia roţii drepte. În acelaş moment, patru degete negre se agăţară de balustradă. Şi pe când un cap ciufulit şi o frunte lucioasă apăreau în marginea nacelei, Marius se ridică brusc şi întinzând braţul sfărâmă ţeasta neagră. Mâna se trase înapoi şi capul însângerat dispăru. Raimondo şi Marius, ridicându-se în picioare, văzură un corp alunecând pe iarbă cu braţele întinse în cruce.
Judecând după părul de un alb murdar şi după aspectul general, era corpul unui ora matur.
— Nu e Loando! zise Marius.
— Nu, Jean Bart ne-a spus că Loando e tânăr. După brăţările şi penele ce le poartă, cred că e magul. Dar atunci, Loando?…
Raimondo nu sfârşi. Colo, în marginea pădurii răsună o detunătură şi Marius, cu un strigăt, duse mâna la umărul stâng, retrăgând-o plină de sânge.
— Nenorocire! urlă Raimondo şi cu o mişcare bruscă trase pe Marius dedesubtul parbrizului. Aci, dete la o parte marginile bluzei şi ale cămăşii găurite de glonţ şi constată că rana nu era adâncă. După un pansament făcut dintr-o bucată de pânză ruptă din cămaşă şi muiată în alcool – căci la cutia cu medicamente le era peste putinţă să ajungă – Marius, care se simţea mai bine, zise râzând:
— Afurisitul acela de Loando ştie să tragă. Dar cum naiba m-a nimerit tot la braţul stâng.?.. Hotărât lucru, ăsta e un braţ nenorocos. În fond însă, sunt încântat de cele întâmplate, căci astfel ştim acum sigur că Loando e singur, căci dacă ar fi avut tovarăşi ni i-ar fi pus pe toţi în spinare şi pe când noi ne-am bătut cu ei, el ar fi putut sa tragă asupra noastră omorându-ne ca pe nişte simple raţe sălbatice.
Zicând acestea el îşi luă revolverul, pe care Raimondo avuse grija între timp să-l reîncarce ca şi pe al său.

— Ştii una, zise iarăşi Marius, eu m-am săturat să fiu ţinut la respect de negrul ăsta. Ne-a făcut destule până acum: ne-a rupt elicea, ne-a trimis gloanţe care erau să ne găurească craniul şi nu se arată… Ne obligă să stăm nemişcaţi, când ar trebui de mult să ne fi reparat elicea şi ne expunem să fim atacaţi de cine ştie ce fiară. Peste câteva ore o să se înnopteze şi cine ştie ce ne mai aşteaptă. Trebuie să plecăm!

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Raimondo şi am în minte un plan pe care îl vom pune imediat în execuţie. Ascultă: elicea noastră e ruptă şi nu putem pleca, dar făcând motorul să meargă foarte încet, putem da elicei forţă suficientă spre a trage aeroplanul pe iarba. Înţelegi?

— Da.

— Lăsând sa se târască pe pământ una din micile noastre ancore, vom sili aparatul să se învârtească pe loc şi astfel îl vom putea întoarce cu spatele spre acel punct al pădurii în care se găseşte Loando şi care în momentul acesta e în faţa noastră.

— Apoi?

— Apoi, vom face să înainteze aparatul până în marginea pădurii în punctul diametral opus acelui unde se află negrul. Atunci, negrul dându-şi seama că distanţa dintre noi şi el e de doua ori mai mare şi că tirul său nu va mai fi atât de precis şi că, mascaţi de aparat, am putea chiar să ne reparăm elicea, se va strecura încetişor din tufiş în tufiş, făcând înconjurul savanei, de-a lungul marginii pădurii şi va veni să se pună la pândă în apropierea noastră aşa încât să ne poată împuşca cu cea mai mare uşurinţă.

— Dar noi ce vom face? întrebă Marius.

— Tu vei rămâne aici. Iar eu mă voi strecura afară din nacelă şi vârându-mă printre ierburile înalte de-a lungul marginii pădurii, voi face în sens invers drumul la care se gândeşte în momentul acesta Loando. Ajuns într-un anumit loc, prin faţa căruia va trebui neapărat să treacă, mă voi ascunde şi îl voi aştepta.

— Ceea ce înseamnă că-l vei avea în mână şi îi vei putea trimite toate gloanţele revolverului tău, înainte să-şi fi putut da seama de unde i-au venit.

— Îi ajunge un singur glonte, dacă trece destul de aproape ca să-l ochesc bine, zise Raimondo, dând din umeri.

— Dar eu trebuie neapărat să rămân?

— Da, căci prezenţa ta în nacelă e indispensabilă şi iată de ce:

În planul pe care l-am întocmit, presupun că, spre a înconjura savana, Loando o va lua spre stânga; mai întâi fiindcă drumul e mai scurt şi al doilea ca să nu fie nevoit să străbată râul. Mă voi duce deci să mă postez în partea aceea. Dar, s-ar putea ca Loando s-o ia în sens contrariu şi atunci tu, cu ocheanul, poţi de aici, stând ascuns în dosul rezervorului, să observi spaţiul liber, care după cum vezi pătrunde adânc în pădure în partea aceea. Dacă el. În loc de a ocoli acest spaţiu, îl va traversa, tu îl vei vedea, sau îl vei ghici după mişcarea ierburilor şi atunci nu vei avea altceva de făcut decât să-ţi azvârli pălăria pe fuselaj, iar eu, care nu-l voi fi pierdut tot timpul din ochi, o voi vedea şi mă voi întoarce.

— Şi vei sosi prea târziu, conchise Marius. Drumul pe care va trebui să-l faci tu va fi de două ori mai lung decât acela pe care-l va face Loando şi în loc de a-l surprinde tu pe el, te va surprinde el pe tine, deoarece el va sta pe loc pe când tu vei umbla încă…

— Ai dreptate, murmură Raimondo, îngrijorat, nu mă gândisem la asta.

— Vezi, zise Marius triumfător. Dar ştiu eu un mijloc mai bun…

— Care?

— Tu, care ai două braţe şi două mâini disponibile, vei lua-o în stânga râului, iar eu, care n-am decât o mână şi un braţ, mă voi duce spre dreapta.

— Ideea ta e minunată! exclamă Raimondo. Atunci, începem? Eu mă ocup de motor iar tu de ancoră.

Şi cei doi cercetaşi, pe cât de bravi pe atât de ingenioşi, îşi puseră imediat planul în aplicare. Elicea fu lansată şi când Marius aruncă ancora la pământ, ţinând în mână frânghia care trebuia să servească de frână de deviaţie, începu să ruleze.

— Ţine frânghia, zise Raimondo. Marius nu mai dădu drumul frânghiei, care se întindea; ancora se înfipse în pământ şi aeroplanul ţinut de o parte, în loc să mai înainteze. Începu să se învârtească în loc, descriind o jumătate de cerc complet. Raimondo şi Marius nu stăteau pe scaunele lor ci în genunchi, spre a-şi feri capetele de gloanţele lui Loando.

— Dă-i încă puţin drumul, ca să mai înainteze câţiva metri şi pe urmă frânează, ordonă Raimondo. Marius se supuse şi Aerocul, după ce merse câţiva metri drept înainte, se supuse frânei laterale, deviind puţin.

— Dă-i drumul de tot, porunci Raimondo.

Marius desfăcu mâna şi frânghia, liberă, sări afară din nacelă.

Aeroplanul rulă pe roate spre marginea pădurii depărtându-se în sens diagonal de punctul în care se afla Loando. Raimondo opri atunci motorul şi aeroplanul se opri şi el cu elicea la doi metri de frunzişul arborilor din pădure.

— Şi acum, zise Raimondo, să ne coborâm.

Dar în acel minut, amândoi avură senzaţia precisa că în definitiv, unul sau altul mergea spre moarte. Cu o mişcare spontană se îmbrăţişară, apoi porniră în sensuri opuse, cu paşi de lup. După toate regulile logicei erau optzeci de probabilităţi la mia în favoarea prevederilor lui Raimondo. Şi tânărul nu se îndoia de asta: peste un sfert de oră, negrul avea să fie în faţa revolverului său!

Cu paşi repezi, dar cu grija de a nu face zgomot, el *o* luă de-a lungul platanilor, plecându-se pe sub ramuri, încălecând trunchiuri de arbori uscaţi, atingând uşor terenul umed, făcându-şi loc printre lianele ce-i tăiau calea, uneori mergând drept, alte ori târându-se pe pântece sau înaintând pe genunchii goi, care se însângerau de tot felul de spini; el ocolea savana, umblând pe margine. Din când în când se întorcea ca să vadă cât drum parcursese şi îşi zicea în gând:

Trebuie să depăşesc cu vrea douăzeci de metri punctul din care Loando stând la pândă, ar putea vedea din flanc aeroplanul… aşa voi fi forţamente în drumul lui, fiindcă el va merge până ce va găsi punctul cel mai potrivit pentru un post de observaţie.

Acel post potrivit îl descoperi repede mulţumită privirilor ce arunca spre aeroplan, după care îşi regula mersul. Voia tocmai să ocolească un tufiş foarte des, când îi apăru în faţă ceva care îl ţintui pe loc şi-l făcu să scoată un ţipăt înăbuşit. La zece paşi de dânsul, un leu sta cu labele de dinainte rezemate de un trunchi răsturnat. Era enorm şi îţi bătea coapsele cu coada-i puternica, pe când ochii săi înfricoşători priveau drept spre fiinţa omenească. Şi Raimondo Balsan, hipnotizat, privea pe leu.

CAPITOLUL VIII
Carabina lui Loando

După o scurtă clipă de stupoare, care părea că-i adormise orice facultate, Raimondo simţi sângele năvălindu-i la creier şi se cutremură. Dar nu-i fu frica şi dându-şi seama de acest lucru, murmură mulţumit de el însuşi:

— Bun.

Apoi primul lui gând fu:

— Să nu mă mişc. Dacă mă mişc, se repede ia mine…

Într-o străfulgerare de gândire îşi aminti că citise cândva că niciodată o fiară, neprovocată, nu atacă pe *omul nemişcat care o priveşte drept în ochi.*

Fără să se mişte fără să tremure şi fără să tresară, el îşi fixă privirea în ochii leului şi se gândea în acelaş timp ce va face între fiara ce-i sta în faţă şi bestia omenească ce-l putea descoperi dintr-o clipă într-alta. Se gândi atunci să încerce să se retragă îndărătul unui tufiş şi se dete cu un pas înapoi. Leul nu se mişcă. O clipă se simţi uşurat, dar auzi îndărătul sau un fâşiit de frunze şi văzu pe leu întorcând capul brusc. Fâşâitul continuă, întovărăşit de un pârâit de ramuri rupte.

— E Loando! îşi zise Raimondo, văzând pe leu arătându-şi colţii şi pregătindu-se să sară. În mod mecanic întoarse şi el capul în aceeaşi direcţie şi văzu într-adevăr pe Loando îngenunchind şi ducând puşca la ochi. În clipa în care răsună detunătura, nu-şi putut opri un strigăt: leul făcu un salt formidabil şi se izbi puternic cu pieptul de pieptul negrului, care se ridicase în picioare. Acesta căzu, scăpând din mână carabina, care se rostogoli la picioarele lui Raimondo. Leul, care sărise dincolo de Loando pe care-l răsturnase la pământ, se întoarse brusc, scoase un răcnet şi proptindu-se pe picioarele de dinapoi, căzu cu cele de dinainte pe pieptul indigenului, care zbătea înnebunit… Dar, sub impulsia unui gând brusc şi repede ca un fulger Raimondo puse mâna pe carabină şi cu un genunchi în pământ, ochi şi trase asupra leului de la o depărtare de patru metri. Un răget înspăimântător îi îngheţă sângele în vine. Dar de trei ori apăsă pe trăgaci… Leul căzu alături de Loando, cu labele

oribil agitate de zvârcolirile morţii… şi Raimondo văzu cu groază cum una din labe, care atingea coapsa stângă a negrului, îi sfâşia carnea adânc. Negrul scoase un urlet de durere, dar Raimondo se repezi şi apucând pe Loando de un braţ, îl depărtă brusc de leu, care făcea să zboare în jurul lui iarbă ruptă, frunzele uscate şi crăcile sfărâmate. Atunci cercetaşului îi fu milă de superbul animal, cum îi fusese şi de negru şi ridicând carabina îi trase un glonţ în ochiul stâng. Fiara se zvârcoli o ultimă oară şi-apoi rămase nemişcată.

Raimondo rămase o clipă cu ochii ţintiţi asupra celor două corpuri întinse aproape unul lângă altul, apoi brusc, dându-şi seama de triumful său, strigă exaltat:

— Trăiască Italia! Marius! Marius.

Simţea nevoia să strige, să râdă, să sară. Şi strigă lui Marius care venea în fugă:

— Marius! Am ucis un leu, un leu enorm! Am salvat pe Loando şi am ucis un leu!..

Marius, care străbătea în fugă distanţa ce-l despărţea de Raimondo, crezu o clipă că acesta înnebunise, dar când fu aproape şi văzu cele două corpuri, sări de bucurie de gâtul camaradului său şi-l îmbrăţişă cu lacrimi în ochi. După prima clipă de efuziune însă, privirea sa se întoarse la Loando şi apropiindu-se de acesta, se aplecă, îl examină şi spuse grav:

— Raimondo, Loando respiră… Nu-l putem lăsa să moară. Trebuie să-i venim în ajutor, să-l pansăm…

— Tocmai asta voiam să spun şi eu, zise Raimondo. Şi amândoi, luându-l de picioare şi de umeri, îl transportară lângă aeroplan. Aici întinzându-l pe iarba, îi spălară rana cu apă adusa de Marius de la râu şi îi făcură un pansament în toată regula cu dezinfectantele şi bandajele pe care le aveau în caseta din nacelă. Sub influenţa îngrijirilor şi a unei înghiţituri de coniac, pe care i-l turnaseră pe gât, Loando se trezi şi deschise ochii. Văzând bandajul care-i ascundea rana şi pe cei doi cercetaşi îngenunchiaţi lângă dânsul, Loando avu o clipă de profundă uimire. Apoi, cu o sforţare, se ridică pe jumătate şi cu o voce gravă şi guturală rosti aceste cuvinte:

— Asta e englezeşte, zise Marius, dar numai Jean Bart te poate înţelege… Dacă nu l-ai fi trimis şerpi să-l muşte, n-ar dormi acum şi te-ai înţelege cu dânsul… Nu mă înţelegi, nu e aşa? Aşteaptă să deşteptăm pe Jean Bart.

— Ai dreptate, zise Raimondo, să încercăm să-l sculăm.

Nu fu tocmai uşor, căci Jean Bart, deşi trecuseră mai bine de şase ore, dormea încă adânc. După ce îl zguduiră şi văzură că nu se trezeşte, îl stropiră bine cu apă rece şi îl văzură, în sfârşit deschizând ochii, după ce mai întâi se agită, oftă şi strănută de mai multe ori.

— Bună ziua, camarade, îi zise Marius cu un accent comic, ai dormit bine?

— Ai dormit bine, camarade? repetă Raimondo pe acelaş ton de o solemnitate comică.

Dar Jean Bart rămase grav şi observă uimit:

— Oho! Se vede că lucrurile merg bine de sunteţi atât de veseli.

— Merg foarte bine! Mulţumim! răspunse Marius făcându-se că-şi răsuceşte mustăţile pe care nu le avea…

Dar Jean Bart privind în jur, îşi dete seama de toate schimbările făcute în timpul somnului său şi ceru cu nerăbdare o explicaţie. Când află cele petrecute, sări de gâtul lui Raimondo si-l îmbrăţişă întocmai cum făcuse şi Marius. Apoi ieşi repede din nacelă şi se duse de îngenunchie lângă negru, care redeschisese ochii.

Văzând la căpătâiul său pe fostul prizonier şi pe ceilalţi doi cercetaşi dintre care unul îi scăpase viaţa, Loando tresări şi reuşi iarăşi să stea sculat, cu toată slăbiciunea de care era cuprins. Şi cu glas slăbit de marea pierdere de sânge, el spuse lui Jean Bart în englezeşte:

— Camaradul tău mi-a scăpat viaţa, fără dânsul leul m ar fi sfâşiat. Şi totuşi el ştia ce făcusem în contra ta şi a lor. De ce, atunci, când avea intenţia să mă omoare şi a văzut că sunt atacat de leu, nu l-a lăsat să mă sfâşie? De ce l-a ucis? Şi de ce, în loc să mă lăsaţi să mor acolo, m-aţi adus aici şi m-aţi îngrijit? Răspunde-mi, tu, care te numeşti Jean Bart?

— Loando, zise acesta, când un inamic ne atacă, ne apărăm şi când starea de război e vădită ne silim să atacăm noi cei dintâi ca să avem, mai mulţi sorţi de izbânda. Dar când inamicul nostru e dezarmat, rănit şi în imposibilitate de a ne face rău, atunci datoria noastră e de a-l considera ca pe un frate în nenorocire, de a-i îngriji rănile şi de a-l scăpa cu viaţă, dacă se poate!

— Nu mă urâţi deci? întrebă negrul încremenit.

— Nu urâm pe nimeni, răspunse Jean Bart şi adăugase cu simplicitate: Suntem încă prea tineri ca să avem pe cineva de urât. Ne-am apărat împotriva ta, Loando, fiindcă ne-ai atacat fără

să fi fost provocat, dar acum când eşti rănit, trebuie să te îngrijim. Un rănit pentru noi e un frate.

— Nu toţi albii gândesc astfel şi nici nu se poartă ca voi, zise Loando.

— Dacă sunt şi de aceştia, cu atât mai rău pentru ei, declară Jean Bart.

Sălbatecul plecă fruntea. Urmă o tăcere profundă apoi Loando, ridică ochii plini de lacrimi şi cu chipul într-adevăr transfigurat de un fel de regenerare morală el le vorbi astfel cu glas tremurător de emoţie:

— M-aţi învins mai mult decât dacă m-aţi fi ucis, tineri italieni. Loando era duşmanul albilor şi deci şi al vostru. De acum, dacă vreţi, va fi prietenul vostru. Vă voi da tot ce posed. Oamenii mei sunt sclavii voştri. Vă voi da atât fildeş cât n-au putut aduna toţi vânătorii albi ani de zile. Am într-o groapă un sac de piele plin cu pulbere de aur: e al vostru.

— Loando, zise Jean Bart, nu ne trebuie nimic din toate astea, dar primim amiciţia ta. Şi radios de bucurie, Jean Bart tălmăci repede prietenilor săi cele spuse de tânărul Makua.

— La naiba, zise râzând Marius. Iată un tânăr care nu se opreşte la jumătatea drumului, când îşi schimbă gândul…

Dar Raimondo, serios, zise lui Jean Bart:

— Răspunde-i că primim prietenia lui cu condiţia să jure că nu va ataca niciodată pe oamenii de rasa albă, afară numai dacă nu va fi atacat de ei.

Jean Bart tălmăci cele spuse lui Loando şi tânărul şef ridicând mâna zise cu glas tare:

— Jur!

Acordul era încheiat. Îşi strânseră mâinile, apoi lăsând pe negru să se odihnească, cei trei cercetaşi discutară asupra celor ce aveau de făcut. Hotărâră să poposească în luminişul acela şi după ce se vor ospăta, Raimondo şi Marius să doarmă pe scaunele lor, iar Jean Bart să vegheze toată noaptea, ţinând aprins farul cel mare cu acetilenă spre a îndepărta fiarele. Iar dimineaţa în zori, vor schimba elicea şi vor lua zborul, ducându-se să lase pe Loando în faţa casei sale, în mijlocul a lor săi.

Apoi vor merge la Mogadiscio şi după un repaos de două zile, vor porni din nou spre Europa, la Lisabona şi de acolo, peste Oceanul Atlantic de New-York spre a câştiga cele cinci milioane şi gloria!

Începură deci prin a mânca şi bineînţeles deteră şi lui Loando

partea sa. Apoi se pregătiră de culcare, aşezând pe Loando, pe nişte cuverturi în fundul nacelei. Şi pe când Jean Hart aprindea farul cu acetilenă, Loando spuse ceva:

— Ce spune? întrebă Raimondo.

— Spune, traduse Jean Bart, că de vreme ce refuzăm fildeşul, sclavii şi aurul său, cel puţin tu să primeşti carabina.

— Bravo! răspunse încântat Raimondo, primesc!

Şi Loando replică printr-o frază energic accentuată pe care Jean Bart o tălmăci astfel:

— Anunţă pe camarazii tăi că nu mă voi mai numi de aici înainte *„Spaima Savanei”* ci *„Amicul albilor”!*

— Bravo, urlă Marius!

Puţin timp după aceea, Raimondo, Marius şi indigenul căzură într-un somn adânc.

CAPITOLUL IX
Soarele makuaşilor

Noaptea trecu fără incidente, totuşi Jean Bart văzu o mulţime de bestii străbătând luminişul în bătaia razelor lunii, ducându-se să bea din râu.

De la început cercetaşul observă, că, speriate de lumina violentă a farului, animalele se opreau în marginea pădurii. Atunci, zicându-şi că lumina lunii îi ajungea spre a supraveghea toate mişcările animalelor, ar fi mai bine să stingă farul şi să nu-l reaprindă de cât spre a speria pe acelea, care s-ar fi apropiat prea mult. Şi aşa şi făcu. La început, nu văzu nimic, dar obişnuindu-se cu semiîntunericul începu să distingă.

Văzu o duzină de elefanţi. Cu paşi maiestoşi ei se îndreptară spre bazinul format de izvorul de apă, vârâră trompele în apă, băură şi se stropiră reciproc azvârlind în aer fâşii de apă, care străluceau la lumina lunei. După elefanţi veni o pereche de lei. Ei înaintau, sărind ca nişte pisici enorme şi fără a face zgomot. Băură privind aeroplanul pe care ochii lor de felini îl distingeau în întuneric. Apoi amintindu-şi probabil de lumina aceia care îi speriase la început, o luară la fugă. Câteva minute, nu mai veni nici un animal; deodată Jean Bart auzi un zgomot de crăci rupte şi de frunze şi văzu rostogolindu-se din arborii din dreapta sa vreo cincizeci de animale, care făcând salturi caraghioase şi dându-se peste cap, se repeziră spre bazin.

— Maimuţe! murmura Jean Bart, încântat. Erau în adevăr maimuţe, dar nu tăcute ca elefanţii şi leii. Ci vesele, zgomotoase, ţipând şi scoţând tot felul de zgomote ca şi când ar fi vorbit între ele Pe marginea apei pe când beau, făceau tot soiul de năzbâtii, îmbrâncindu-se, rostogolindu-se în iarbă. Atunci Jean Bart avu o idee, care-l făcu să râdă. Îndrepta proiectorul spre bazin şi-l aprinse brusc. Ca prin farmec maimuţele opriră din jocul lor şi se risipiră într-o zăpăceală caraghioasa, fără măcar să se mai uite înapoi. Dar după fuga maimuţelor, trecu mai bine de o oră fără să mai apară alt animal. Deodată Jean Bart, care sta mereu la pândă, văzu în unghiul pe care-l făcea luminişul cu o lăture a pădurii, ceva lung, care părea un arbore în mişcare. Apoi imediat

apăru altul. Privi mai bine şi înţelese însfârşit: erau două girafe, care fură imediat urmate de alte cinci. Aceste animale ciudate înaintau legănându-şi gâturile lungi ca pe nişte pendule imense pe când cozile li se ridicau în sus. Una după alta se apropiată de marginea bazinului şi începură să bea. Dar deodată una din ele înălţă capul ţinând gâtul drept, capul i se întoarse în direcţia aeroplanului. Celelalte o imitară, ciulind urechile şi dându-şi seama de prezenţa unor fiinţe neobişnuite, o luară la fugă întocmai ca şi maimuţele.

Urmă iarăşi o perioadă de singurătate. Apoi Jean Bart auzi un grohăit şi un pas greoi. Întâi nu distinse nimic, dar pe urmă văzu că era vorba de un hipopotam, care se afundă cu voluptate în apă cu un „pleosc” zgomotos. Imediat însă ce Jean Bart îndreptă spre el lumina farului, greoiul animal ieşi repede din apă şi dispăru ca şi ceilalţi, fu ultimul animal pe care-l văzu Jean Bart.

La primele licăriri ale zorilor el deştepta pe camarazii săi. Iar pe când Marius prepara dejunul, Loando zâmbea şi Raimondo schimba elicea, Jean Bart le descrise peripeţiile acelei splendide nopţi. După ce examinară cu atenţie toate piesele aeroplanului şi constatară că totul era în regulă, se îmbarcară. Dar mai înainte, Loando ceru să le vorbească.

Atunci Jean Bart, opri pe Raimondo care avea deja mâna pe volan.

— Aşteaptă, Raimondo, zise el, Loando vrea să ne spună ceva.

— Vorbeşte Loando şi voi tălmăci cuvintele tale.

Şi Loando le vorbi cu înfrigurare cerându-le să aterizeze pentru câteva clipe numai în spaţiul care se întindea în faţa casei sale din satul Makuaşilor.

— Când supuşii mei vor vedea aeroplanul, ei se vor prosterna terorizaţi. Atunci voi, mă veţi depune pe pielea de jaguar, care trebuie să fie tot acolo şi vă veţi urca iarăşi în aeroplan. Eu voi striga pe oamenii mei şi le voi porunci să aducă toate instrumentele care v-au fost luate şi după ce le veţi lua înapoi veţi da drumul aparatului. Dar, înainte de a dispare, veţi mai Face un zbor pe deasupra satului. După ce veţi fi plecat, voi aduna pe toţi supuşii mei şi le voi spune, că, soarele, care protejează tribul nostru, a luat la el pe mag ca să avem aproape de razele sale binefăcătoare un protector nemuritor… dar pe când eu alergam prin pădure, privind pe pasărea soarelui, un leu mi-a ieşit în cale şi m-a atacat. Atunci, pasarea mi-a venit în ajutor şi omorând pe leu m-a readus acasă… Voi adăoga apoi că

magul mi-a cerut ca de acum înainte să fim recunoscător albilor trimişi de soare ca să mă scape şi fiindcă ei sune amicii zeului nostru să-i respectăm şi să nu-i atacăm niciodată pentru ca rasa makuaşilor să poată trăi în belşug şi în fericire eternă.

Cei trei cercetaşi aprobară şi-si exprimară bucuria că mulţumită aventurii lor, din ziua aceea albii nu vor mai avea nimic de temut din partea tribului makuaşilor.

Şi fiindcă Loando nu mai avea nimic de spus, Raimondo dete drumul aeroplanului care-şi luă zborul. Loando, în fundul nacelei privea extaziat fără să vădească cea mai mică teamă.

— La naiba! exclamă deodată Marius, am uitat să luăm pielea leului pe care l-a ucis Raimondo…

— Nu face nimic, zise acesta râzând după ce vom câştiga premiul vom veni să facem o mare vânătoare în Africa portugheză şi prietenul nostru Loando ne va servi de călăuză.

— Minunat! zise Marius, entuziasmat de idee. Jean Bart, spune-i şi lui Loando, adăogă el.

Tânărul negru se declară gata să colaboreze cu întregul trib la aceea vânătoare.

Dar sosiră însfârşit la satul makuaşilor. După ce executară întocmai comedia imaginată de Loando, cei trei cercetaşi se îndreptară direct spre Mogadiscio de unde intenţionau să pornească din nou spre a încerca traversarea Atlanticului.

Dar nu erau încă la New-York!

Aveau chiar o presimţire şi pe când Aerocul se depărta cu mare viteză de makuaşii căzuţi în extaz, Raimondo, Marius şi Jean Bart simţiră, fără voie, o neînţeleasă teamă!

16 Pagini EXEMPLARUL în țară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

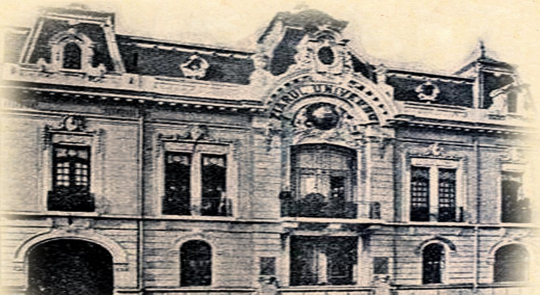

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI